

คำนำ

แบบฝึก เรื่อง การเขียนเรียงความ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ใช้สำหรับประกอบการเรียนรายวิชาเพิ่มเติม การเขียน ๑ รหัสวิชา ท๓๑๒๐๑ สามารถศึกษาด้วยตนเองและปฏิบัติกิจกรรมตามขั้นตอนในคู่มือแบบฝึก แบบฝึก เรื่องการเขียนเรียงความประกอบด้วย

ชุดที่ ๑ ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการเขียนเรียงความ

ชุดที่ ๒ การเขียนโครงเรื่องเรียงความด้วยแผนผังความคิด (Mind Map)

ชุดที่ ๓ การเขียนเรื่องจากประสบการณ์

ชุดที่ ๔ การเขียนเรื่องสั้น

ชุดที่ ๕ การเขียนเรื่องสั้น จัดทำขึ้นเพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องสั้น และสามารถเขียนเรื่องสั้นได้

นุสรรา ขวัญศรี

สารบัญ

คำแนะนำในการใช้ แบบฝึก	๓
ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	๔
สาระสำคัญ	๕
แบบทดสอบก่อนเรียน	๖
เฉลยแบบทดสอบก่อนเรียน	๑๕
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องสั้น	๑๖
องค์ประกอบของเรื่องสั้น	๑๗
แนวคิดหรือแก่นของเรื่อง	๑๘
โครงเรื่อง	๑๙
ตัวละครและการสร้างตัวละคร	๒๑
ฉากและการบรรยายฉาก	๒๓
บทสนทนา	๒๕
ข้อแนะนำในการเขียนเรื่องสั้น	๒๘
ตัวอย่างเรื่องสั้น	๓๑
กิจกรรมที่ ๑	๔๓
กิจกรรมที่ ๒	๕๐
กิจกรรมที่ ๓	๕๗
แบบเฉลยกิจกรรมที่ ๑	๕๘
แบบเฉลยกิจกรรมที่ ๒ – ๓	๕๙
เกณฑ์การให้คะแนนเรื่องสั้น	๖๐
แบบทดสอบหลังเรียน	๖๓
เฉลยแบบทดสอบหลังเรียน	๗๒
บรรณานุกรม	๗๓

คำแนะนำในการใช้แบบฝึก

แบบฝึกเล่มนี้ เป็นแบบฝึกที่ใช้ประกอบการเรียน นักเรียนสามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง ให้นักเรียนอ่านคำแนะนำและปฏิบัติกิจกรรมแต่ละขั้นตอนตั้งแต่ต้นจนจบ นักเรียนจะได้รับความรู้อย่างครบถ้วน โดยปฏิบัติตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

๑. ศึกษาผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของแต่ละเรื่อง เพื่อให้ทราบว่าเมื่อจบบทเรียนแต่ละบทเรียนแล้วสามารถเรียนรู้อะไรได้บ้าง
๒. ทำแบบทดสอบก่อนเรียน แล้วตรวจคำตอบที่เฉลยไว้ทำแบบทดสอบ เพื่อประเมินความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องที่จะศึกษา
๓. ศึกษาเอกสารและทำกิจกรรมตามที่กำหนดไว้พร้อมทั้งตรวจคำตอบ เพื่อประเมินตนเอง
๔. ทำแบบทดสอบหลังเรียน เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจอีกครั้งหนึ่ง
๕. นักเรียนแต่ละคนต้องมีความซื่อสัตย์ต่อตนเองไม่เปิดดูเฉลยก่อนเรียน หลังเรียน และแบบเฉลยกิจกรรมทุกกิจกรรม
๖. นักเรียนและผู้สนใจต้องการเนื้อหาเพิ่มเติมจาก แบบฝึก สามารถค้นคว้าได้จากบรรณานุกรม

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนบอกความหมายของเรื่องสั้นได้
2. นักเรียนบอกองค์ประกอบของเรื่องสั้นได้
3. นักเรียนสามารถเขียนเรื่องสั้นได้

เผยแพร่บน
www.kroobannok.com

สาระสำคัญ

เรื่องสั้นเป็นงานเขียนในรูปแบบบันเทิงคดีขนาดสั้น ที่มุ่งเสนอแนวความคิดสำคัญหรือแก่นของเรื่องเพียงประเด็นเดียว โดยมีข้อจำกัดในด้านองค์ประกอบ คือ ฉาก บทสนทนา ตัวละคร และความยาวของเรื่อง ซึ่งองค์ประกอบดังกล่าวต้องกระชับและลงตัว นอกจากนี้เรื่องสั้นที่ดีต้องทำให้ผู้อ่านประทับใจและเกิดประโยชน์ทางความคิดด้วย

แบบทดสอบก่อนเรียน

๑. เรื่องสั้นของไทยได้รับอิทธิพลมาจากเรื่องใด
 ๑. วรรณกรรมของชนชาติตะวันตก
 ๒. วรรณกรรมของชนชาติตะวันออก
 ๓. กวีที่ทรงอิทธิพลและมีความสำคัญในสมัยก่อน
 ๔. ลัทธิทางการเมืองและความเชื่อทางศาสนา
๒. เรื่องสั้นจัดเป็นงานเขียนประเภทใด
 ๑. สารคดี
 ๒. บันเทิงคดี
 ๓. สารบันเทิงคดี
 ๔. ผลงานทางวิชาการ
๓. ข้อใดไม่ใช่ลักษณะของเรื่องสั้น
 ๑. มีฉากในเรื่องน้อย
 ๒. มีแก่นเรื่องมากกว่าหนึ่งประเด็น
 ๓. มีความยาวประมาณ ๓-๔ หน้ากระดาษ
 ๔. มีการดำเนินเรื่องที่รวดเร็ว กระชับ รัดกุม
 ๕. ข้อใดไม่ใช่องค์ประกอบของเรื่องสั้น
 ๑. ตัวละคร
 ๒. แก่นเรื่อง
 ๓. โครงเรื่อง
 ๔. คติแง่คิด
๕. ในการเขียนเรื่องสั้น ผู้เขียนควรคำนึงถึงเรื่องใดมากที่สุด
 ๑. การตั้งชื่อเรื่อง
 ๒. การเลือกตัวละคร
 ๓. ความยาวของเรื่อง
 ๔. ความรอบรู้ในเรื่องที่จะเขียน

จงอ่านเรื่องสั้นต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ ๖ -๑๐

นักเล่นกล

ปิ่นดา โพสยะ
เรื่องชุด กับแก้มเอาไหน

ฉันอดภูมิใจไม่ได้เมื่อคุณครูมารศรีให้คะแนนเรียงความของฉันเป็นสัดส่วนเต็ม แม้ฉันจะพอรู้อยู่บ้างว่ามันเป็นวิชาหนึ่งที่ฉันถนัด

“ใช้สำนวนได้ดี และมีเค้าโครง”

ครูชม แล้วนำเรียงความของฉันมาอ่านหน้าห้อง ฉันหน้าแดงเพราะความเก๋เขินนิดหน่อย ฉันไม่เคยชินนักหรือกับการถูกยกยอต่อหน้าชุมชน เพื่อน ๆ ตั้งใจฟังที่ครูอ่าน เขาอยากฟังเรื่องของฉันมากกว่าที่จะฟังสำนวนที่ครูชมว่าเด่นนั่น

“... แม้นมันจะยังขาดอะไรอยู่หลายอย่างในบ้านนี้ แต่ฉันก็มีความสุข อย่างน้อยก็กับพ่อและแม่ของฉัน”

ครูอ่านถึงประโยคสุดท้าย แล้วส่งสมุดคืนให้พร้อมกับสายตาขมขม

มันเป็นเพียงเรียงความในหัวข้อเรื่อง “ครอบครัวของฉัน”

ฉันนึกถึงแม่ขึ้นมา แม่คงจะอดภูมิใจไม่ได้ นึกออกเลยว่า แม่จะต้องหอมแก้มสองข้างพร้อมกับลูบหัวลูบหางหากได้รู้ข่าว แม่ก็จะทำอย่างนี้เสมอเมื่อฉันมีอะไรไปรอด ไม่ว่าจะเรื่องเล็กหรือใหญ่

แต่ครั้งนี้ฉันไม่อยากทำอย่างนั้น ฉันเกรงว่าแม่จะกระเทือนใจมากกว่าดีใจ เพราะเรื่องที่ฉันเขียนนั้นเป็นการสมมุติทั้งสิ้น

พ่อแยกทางกับแม่ตั้งแต่ฉันยังเล็ก ๆ ฉันจำหน้าพ่อได้จากรูปถ่ายข้างฝาผนัง แม่ชวนมันเอาไว้ตรงนั้น แม้ว่าเจ้าของภาพจะไม่อยู่แล้วก็ตาม แม่เอาลูกคนเดียวของแม่ไว้เสียเอง โดยไม่ต้องฟังอำนาจศาล พ่อก็ดูจะพอใจอย่างนั้น จากปากคำของแม่หรือกนะ ตอนนั้นฉันยังไม่ประสาเท่าไรเลย

แม่พูดถึงพ่อในบางครั้ง แต่ก็ไม่ได้เอ่ยถึงอีกเลยในช่วงหลัง ๆ นี้

“.. พ่อกับแม่จะตื่นก่อนฉันเสมอ แม่จะเป็นคนปลุกฉันในขณะที่พ่อลงไปอยู่ในสวนแล้ว

บ้านเรามีสวนเล็ก ๆ ที่มีดอกไม้บานอยู่เสมอ พ่อของฉันชอบทำสวน...”

ฉันก็เก่งเหมือนกันในแง่ที่คิดฝันเอาเองได้ แม้ว่าจริง ๆ แล้วฉันจะไม่เคยเจอเลยก็ตามที่ฉันว่าครูลืมนึกไปอีกอย่างหนึ่งนอกจากสำนวนดี นั่นคือจินตนาการสูง แต่หากครูได้รู้ว่ามันเป็น

เรื่องกฐินทั้งเพ ครูก็คงไม่ลืมชมหรือ มันเป็นหน้าที่ของครูอย่างหนึ่งด้วยมิใช่หรือ ที่จะต้องคอยให้กำลังใจกับเด็ก

“... พ่อเคยอุ้มฉันและโยนขึ้นสูง ๆ แม่ทำอย่างนั้นไม่ไหว นอกจากเพราะแม่เป็นคนตัวเล็กแล้ว แม่ยังกลัวว่าจะทำฉันพลาดตกลงที่พื้นเสียเท่านั้น...”

แม่อยู่กับฉันแล้วก็ป้าแก่ ๆ คนหนึ่งที่คอยดูแลฉันไปพร้อม ๆ กับที่คอยดูแลบ้าน แต่ป้าก็ไม่เคยโยนฉันขึ้นสูงอย่างที่ฉันเขียนนั้นสักที บางทีป้าอาจจะแก่เกินไปที่จะเล่นอย่างนั้นก็ได้หรือไม่ ผู้หญิงเขาจะไม่เล่นโยนเด็ก ๆ กัน

ฉันบอทุกครั้งที่แม่อยู่บ้าน จนนึกไม่ออกว่าถ้ามีพ่ออยู่ด้วยจะกลายเป็นสุขเกินไปหรือเปล่า หากมีคนบอกว่าเด็กที่พ่อแม่แยกกันเป็นเด็กมีปัญหา ฉันเห็นจะต้องเถียง อย่างน้อยฉันก็ไม่มี ความทุกข์อะไรมากมาย นอกจากทุกข์เล็ก ๆ น้อย ๆ ตามประสาเด็ก อย่างชนเสาจันทัดแตก หรือโดนลวดหนามเกี่ยว อะไรทำนองนี้

แต่ฉันก็จับตัวเองได้ว่า ฉันไปฝันรูปพ่อบ่อย ๆ

ฉันอาจจะเพียงอยากเห็นหน้าเท่านั้นกระมัง คงไม่ได้หมายความว่า “คิดถึง” หรือ

“แม่จะมีน้องให้สักคนดีไหม”

แม่เคยบอกยิ้ม ๆ

“ตามใจแม่”

ตอบไปแล้วก็ดูเหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้

“แต่แม่อย่าท้องโตไม่ได้หรอก”

แม่หัวเราะ เมื่อนึกถึงที่ฉันเคยบอกกล่าวคนท้อง เหมือนคนกินคน

“แต่ถ้าจะมีน้องก็ต้องท้องโตสิ”

ฉันฟังแล้วก็ไม่เข้าใจนักหรือจะว่าทำไมต้องเป็นอย่างนั้น

“เอาเถอะ แล้วเราจะรักน้อง”

บางครั้งเราก็ไปเที่ยวด้วยกัน ไม่บ่อยครั้งนักแต่ก็สนุกทุกครั้ง แม่จะจับฉันอย่างกลัวว่าจะพลัดหายไปไหน ในขณะที่ฉันอยากจะทำอะไรก็ไปดูอะไรข้างหน้า

“แม่ ปีนสวย”

ฉันเกาะกระจะยืนดู คนขายเกว็นเข้ามาใกล้

แม่ไม่ได้ซื้อให้ บอกว่าไม่มีเงิน ฉันรู้ว่าปดฉันเพราะไม่ยอมให้เล่นปืนมากกว่า แต่บางครั้งแม่ก็ไม่มีเงินจริง ๆ

“เรียนให้เก่ง ๆ นะ แล้วแม่จะซื้อให้เป็นรางวัล จะได้ฉลาด ๆ ใจ แล้วโตขึ้นก็สบาย เรียนน้อยเหมือนแม่ลำบาก รู้มั๊ย”

แม่พูดถึงบ่อย ๆ เรื่องแม่เรียนน้อย ต้องทำงานหนักและบางครั้งแม่ก็พูดสำเนียงเจ็บปวดว่าโง่แล้วก็โดนหลอกง่าย ๆ

เมื่อถึงเวลานั้นแม่จะอารมณ์ไม่ดีนักและหน้าสวย ๆ ของแม่ก็จะดูขุ่นมัว เหมือนโคลนที่ฉันชอบเล่น

ถ้าถึงตอนนั้นเมื่อไร ฉันรู้ว่าฉันอยู่ห่าง ๆ แม่ดีกว่า

ฉันไม่รู้หรอกว่าแม่นั้นเป็นคนสวยเหมือนกัน หากไม่ได้ยินคนข้างบ้านพัดเข้าหู

“สวย ๆ อย่างนี้อีกหน่อยก็มีผิวใหม่”

“แล้วก็คงมีพ่อเลี้ยงให้ลูก”

“คงไม่เป็นไรมั้ง เค้าคงเลือกจนได้ดีนะแหละ ก็รักลูกออก”

“แม่ที่ไหนก็ต้องรักลูกละ...”

นั่นเป็นคำพูดที่ฉันพอใจ.. แม่ที่ไหนก็ต้องรักลูก.. และฉันก็รู้ดี

แต่ฉันไม่เข้าใจมากนักสำหรับพ่อเลี้ยง .. ผิวใหม่

ช่างมันเถอะ...

ฝนปรอยลงมาแล้ว หน้าฝนที่โรสทุกทุกที่ ฟ่ำร้องคำรามและแปลบปลาบที่ไร มันทั้งนำกลัวและน่าสนใจ แม่จะห่วงทุกครั้งสั่งไม่ให้ออกจากบ้าน กลัวสารพัดทั้งไข้และสภาพที่เปียกปอน แต่เมื่ออยู่ที่โรงเรียนก็ไม่มีแม่จะคอยห้ามแล้ว ซ้ำยังมีเพื่อน ๆ ที่ใจตรงกันอีกด้วย

และฉันก็ไม่สบายขึ้นมาจริง ๆ แม่เฝ้าดูอาการข้างเตียงอย่างหม่นหมอง หน้าแม่เป็นอย่างนั้นจริง ๆ และฉันก็รู้สึกเสียใจนิด ๆ ที่ทำให้แม่ไม่สวย

ตอนนี้แม่ไม่ได้ดูว่าอีกแล้ว มีแต่ความอนาทรที่ฉันรู้สึกได้

ฉันต้องหยุดเรียน ๒ วัน และเมื่ออาการดีขึ้น ฉันก็กลับไปเรียนต่อได้ แม่หาเสื้อกันฝนให้ฉันติดตัวไปโรงเรียนด้วย พร้อมทั้งหยุดยกยา

แต่ฉันก็กลับบ้านด้วยเนื้อตัวที่ฉ่ำโชกเพราะฝนอีก โชคดีที่แม่ยังไม่กลับ ไม่อย่างนั้นเห็นจะต้องโดนเด้ดยกใหญ่

แต่แม่ก็ยังไม่กลับ.. เมื่อฉันหลับไปกับจอทีวี

ป้าปลุกให้ฉันขึ้นไปนอน ฉันถามแม่และก็ได้คำตอบที่ไม่น่าพอใจว่ายังไม่กลับเลย ฉันหลับต่ออย่างรวดเร็ว มารู้สึกตัวอีกครั้งก็เมื่อมีมือมาลูบที่หัว สัมผัสอย่างนี้ไม่ต้องลืมหัดก็รู้ว่าแม่

หลังจากคืนนั้น แม่กลับบ้านไม่ตรงเวลาเท่าไรนัก บางวันฉันก็จะหลับไปเสียก่อน

แล้วแม่ก็พาผู้ชายมาที่บ้านวันหนึ่งเป็นบายวันเสาร์ที่ฉันกำลังเพลิดเพลินกับการดูโทรทัศน์

“ไหว้อาไ้หรือยัง”

ฉันทำตามอย่างว่าง่าย ด้วยแม่ไม่ชอบคนคือ

อาโก้ที่แม่ให้ใหม่นั้น เป็นคนร่างสูงใหญ่ หรือจะด้วยสายตาเด็ก ๆ อย่างฉับกระมังที่ทำให้มองผู้ใหญ่อะไรไปหมด ผิวสีขาวย แต่ไม่ขาวแบบพ่อ แต่พ่อก็ไม่หล่อเหมือนเขาคนนี้ ฉันว่าเขาเหมือนกับพระเอกหนังจีนที่ฉันชื่นชอบคนหนึ่ง

เขารับไหว้ฉันพร้อมกับยิ้ม หนวดบนริมฝีปากเป็นสิ่งเดียวที่ฉันไม่ชอบหน้าของเขา ทำให้ดูเป็นผู้ร้ายมากกว่าพระเอกเสียแล้ว

เขาดึงฉันไปตบหัวเบา ๆ

“คุณอะไรอยู่ อาดูด้วยคนได้ไหม”

ฉันพยักหน้า แล้วหันไปสนใจกับโทรทัศน์ต่อ

“คุณอยู่กับหลานก่อนนะ น้อยขึ้นไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวแป๊บหนึ่ง”

ในโทรทัศน์ พระเอกกำลังขับรถไล่ตามผู้ร้ายที่ดูเง่าไม่สมกับเป็นผู้ร้ายใจฉกาจเลย เขาถามอะไร ๒-๓ คำ ฉันตอบแล้วก็หันไปสนใจกับการตามล่าตามล่าต่อ

พระเอกจับผู้ร้ายได้แล้ว ตอนที่แม่ออกไปดูข้างนอกกับอาโก้

“เย็น ๆ แม่จะกลับมากินข้าวด้วย”

แม่ลูบหัวอย่างเคยก่อนออกไป

ฉันเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าอาโก้พูดอะไรกับฉันเมื่อวาน ก็ตอนที่เรา.. ฉันหมายถึงฉัน แม่ แล้วก็เขาไปเดินซื้อของกันที่ตลาดนัด แม่อยากได้ต้นไม้สวย ๆ มาปลูก เขาเป็นผู้ที่มีความรู้เรื่องต้นไม้คนหนึ่ง

แม่ได้ต้นไม้ใบเล็กขนาดไม่โตนักมาปลูกในบ้าน แล้วก็ได้คุณนายตีนสลายมาห้อยย้อยตามต้นไม้ใหญ่ แม่ชอบดอกของมันที่มีสีส้มเจิดฉาย

“แล้วคุณก็คงจะตื่นหลังมัน”

“น้อยไม่ซีเกียจหรอกน่า”

ส่วนฉันได้ลูกกระต่ายสีขาวขนฟูตัวอ้วนกลม ๒ ตัวมาเลี้ยง อาโก้เป็นคนซื้อให้ นี่เอง ที่เขถามฉันเมื่อวานว่าอยากได้สัตว์เลี้ยงหรือเปล่า และฉันก็เพียงพยักหน้า ไม่นึกเลยว่าเพียงข้ามวันเท่านั้น ฉันก็ได้เป็นเจ้าของกระต่ายจริง ๆ

และช่วยไม่ได้จริง ๆ ที่ฉันจะรู้สึกถูกชะตากับอาโก้มากขึ้นและเขาก็กลายเป็นแขกประจำของบ้านเราในไม่ช้า เขามาที่ไรก็มักจะมีของติดมือมาฝากฉันกับแม่เสมอ โดยเฉพาะฉันที่ดูเขาจะเอาใจเป็นพิเศษ บางอารมณ์ของเด็ก ฉันมักจะพูดลอย ๆ ว่าอยากได้นั้นได้นี้ พอหลังจากนั้นไม่นาน ฉันก็จะมีของเหล่านั้นตามประสงค์โดยมิพักต้องสบให้ได้คะแนนคืออย่างที่แม่ว่าเสียก่อน

ฉันเคยดูรายการในโทรทัศน์ที่เขามีนักเล่นกลมาแสดง เขาสามารถหยิบกระต่ายออกมาจากหมวกสูง เสกนกพิราบสีขาวให้บินออกจากแขนเสื้อได้ รวมทั้งเนรมิตสิ่งของต่าง ๆ ให้ปรากฏขึ้นมาได้อย่างมหัศจรรย์ ฉันว่าอาโก้เหมือนนักเล่นกลที่เคยดูเลย คำที่สามารถเนรมิตสิ่งต่าง ๆ ขึ้นได้ตามปรารถนาอย่างกระต่ายขาวที่ฉันเลี้ยงอยู่นี้หรือว่าของเล่นต่าง ๆ

ฉันไม่รู้หรือว่านักเล่นกลจริง ๆ เขาทำอย่างไร แต่ฉันพอจะรู้ว่า สำหรับอาโก้แล้วเขาใช้เงินซื้อมันมา

เขาคงจะรำรวยเอาการ ฉันว่า

ฉันเคยถามแม่เรื่องนี้เหมือนกัน แต่แม่บอกว่าไม่ดีที่จะพูดถึงเหมือนเราเป็นคนงก และฉันก็ต้องเงียบไป ความจริงฉันก็ถามไปอย่างนั้นเอง มีอะไรอีกมากที่ฉันทำนอกเหนือจากการบ้าน ก็ยังกระต่ายคู่หนึ่งที่มันซักจะโตขึ้นทุกวัน มันไม่อ้วนปุกน่ารักแบบเดิม แต่ก็ดูปราดเปรียวขึ้น กรงของมันอยู่ในมุมสงบของบ้านที่ห่างจากเสียงสุนัขข้างบ้าน หรือเสียงอึกทักต่าง ๆ ที่อาจทำให้มันตกใจตายได้ เขาว่ากระต่ายเป็นสัตว์ใจเสาะ

ฉันสนใจกับกระต่ายและของเล่นอื่นเพลินจนลืมสนใจไปว่าแม่กลับบ้านค่ำมีดกว่าเดิม บางครั้งก็ดึกตื่น และฉันก็มีโอกาสพบหน้าแม่น้อยลง ส่วนมากจะเป็นตอนเช้าก่อนไปโรงเรียน แต่ในตอนเย็นแม่มักจะโทรศัพท์มาบอกว่าให้กินข้าวไปก่อนไม่ต้องรอ

ความสนใจในกระต่ายของฉันเริ่มลดน้อยลง เมื่อพบว่ามันไม่เติบโตขึ้นอีกแล้ว และมันก็ได้แต่กระโดดไปมาในกรงสี่เหลี่ยมเท่านั้น นาน ๆ เข้ามันก็เอาแต่นอนนิ่งเฉย

ฉันเริ่มคิดถึงแม่ เป็นความรู้สึกที่ฉันไม่เคยมีมาก่อน แต่ก่อนนั้นฉันคิดเสมอว่ามีแม่อยู่ข้าง ๆ แม้ว่าจะอยู่คนละที่ก็ตาม แต่ไม่ใช่เดี๋ยวนี้ที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าแม่อยู่ที่ไหน อย่างดีฉันก็รู้ว่าแม่ไปกับอาโก้ นักเล่นกลคนนั้น

แม่บอกกับฉันในเช้าวันหนึ่งที่แสงแดดยังไม่สดใสเลย แม้ว่าจะเป็นเวลาสายแล้วก็ตามที่

“แม่จะแต่งงานกับอาโก้”

แม่พูดยิ้ม ๆ เหมือนจะหยิ่งใจฉัน

“จตตะเบียนเฉย ๆ ไม่แต่งเป็นงานเป็นการหรอก แล้วแม่ก็จะไปฮันนีมูน”

แม่เล่าให้ฟัง มากกว่าจะขอความเห็นจากฉัน

ซึ่งฉันก็ไม่ได้พูดอะไร ไม่งอแง ด้วยรู้ว่าแม่ไม่ชอบคนดื้อ

แล้วแม่ก็เก็บกระเป๋าเตรียมตัวไปฮันนีมูน

“ไปอาทิติย์เดียว อยู่กับบ้านะลูกแล้วแม่ก็จะกลับ”

เหมือนกับจะปลอบใจ แม่ดึงไปกอดแล้วบอกว่า “อยากได้อะไรละ แม่จะซื้อมาฝากหือ”

แม่พูดอะไรอีกมาก รวมทั้งที่ว่าเมื่อกลับมาแล้ว อาโก้จะมาอยู่กับเราที่นี่ด้วย แม่พูดถึงครอบครัวและก็อนาคตของฉัน

ฉันลุกขึ้นไปดูที่ฝาผนัง รูปพ่อหายไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ แม่อาจจะเก็บไว้ในกล่องเก็บของก็ได้

แม่ไปแล้ว ฉันต้องอยู่บ้านคนเดียวอีกครั้ง

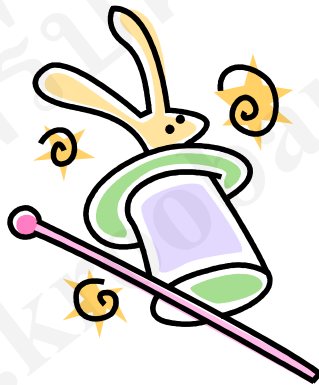
คืนนี้ฝนตก แต่ฉันไม่นึกอยากลงไปเล่นน้ำฝนเหมือนอย่างเคย ทั้งที่ไม่มีแม่จะคอยห้ามปราม ฉันรู้สึกว่างในหัวใจพิกล

ฉันไปยืนดูกระต่ายแก้วใบ และฉันก็ตัดสินใจเปิดกรงขัง มันหยุดอยู่กับที่ มองดูฉันอย่างขังใจก่อนจะค่อย ๆ คืบคลานออกมาสู่โลกภายนอก แล้วฟ้าก็เกิดเปรี้ยงลงมาในจังหวะนั้น มันซุกหัวกลับเข้ากรงอย่างรวดเร็วและไม่ยอมออกมาอีกเลย

ฉันนึกไปถึงแม่ แล้วก็อาโก้....

เขาเป็นนักเล่นกลในสายตาของฉันจริง ๆ นั่นแล้ว และบัดนี้ก็ส่งแม่เข้ากล่องแล้วก็เสกให้หายไปได้อย่างน่าอัศจรรย์ใจ

ถ้าเป็นการแสดง คนดูคงปรบมือกันเกรียวกราว แต่สำหรับฉัน ได้แต่ร้องให้อยู่คนเดียวเงียบ ๆ ในหัวใจโดยไม่รู้ว่เมื่อไร เขาจะเสกแม่กลับมาคืนให้ฉันเหมือนแต่ก่อนอีกครั้ง

๖. ข้อใดน่าจะเป็นประเภทของแก่นของเรื่องสั้นเรื่องนี้มากที่สุด
๑. แสดงทรรคนะ
 ๒. แสดงอารมณ์
 ๓. แสดงพฤติกรรม
 ๔. แสดงภาพและเหตุการณ์
๗. ข้อความใดที่ทำให้ผู้อ่านสามารถรับรู้สาระสำคัญหรือแก่นของเรื่องสั้นเรื่องนี้ได้
๑. ฉันชอบอุ่นทุกครั้งที่มีแม่อยู่บ้าน จนนึกไม่ออกว่าถ้ามีพ่ออยู่ด้วยจะกลายเป็นสุขเกินไปหรือเปล่า หากมีคนบอกว่าเด็กที่พ่อแม่แยกกันเป็นเด็กมีปัญหา ฉันเห็นจะต้องเถียง อย่างน้อยฉันก็ไม่มีความรู้สึกอะไรมากมาย นอกจากทุกข์เล็กน้อย ๆ ตามประสาเด็กอย่างชนเสาจนหัวแตก หรือโดนลวดหนามเกี่ยว อะไรทำนองนี้
 ๒. ครูชม แล้วนำเรียงความของฉันมาอ่านหน้าห้อง ฉันหน้าแดงเพราะความเก้อเขินนิดหน่อย ฉันไม่เคยชินนักหรือกับการถูกยกยอต่อหน้าชุมชน เพื่อน ๆ ตั้งใจฟังที่ครูอ่าน เขาอยากฟังเรื่องของฉันมากกว่าที่จะฟังสำนวนที่ครูชมว่าเด่นั่น
 ๓. เขาเป็นนักเล่นกลในสายตาของฉันจริง ๆ นั่นแล้ว และบัดนี้ก็ส่งแม่เข้ากล่องแล้วก็เสกให้หายไปได้อย่างน่าอัศจรรย์ใจถ้าเป็นการแสดง คนดูคงปรบมือกันเกรียวกราว แต่สำหรับฉัน ได้แต่ร้องให้อยู่คนเดียวเงียบ ๆ ในหัวใจโดยไม่รู้ว่ามีเมื่อไร เขาจะเสกแม่กลับมาคืนให้ฉันเหมือนแต่ก่อนอีกครั้ง
 ๔. ฉันสนใจกับกระต่ายและของเล่นอื่นเพลินจนลืมสนใจไปว่าแม่กลับบ้านค่ำมีดีกว่าเดิม บางครั้งก็ดีดตื่น และฉันก็มีโอกาสพบหน้าแม่น้อยลง ส่วนมากจะเป็นตอนเข้าก่อนไปโรงเรียน แต่ในตอนเย็นแม่มักจะโทรศัพท์มาบอกว่าให้กินข้าวไปก่อนไม่ต้องรอ
 ๘. เรื่องสั้นเรื่องนี้ผู้เขียนใช้กลวิธีใดในการเล่าเรื่อง
 ๑. ผู้เขียนเป็นผู้เล่า
 ๒. ให้ตัวละครเป็นผู้เล่า
 ๓. เล่าโดยใช้กลวิธีผสม
 ๔. เล่าโดยกระแสวิจิตประหวัด

๙. ผู้เขียนใช้กลวิธีใดในการตั้งชื่อเรื่อง

๑. ใช้ชื่อตัวละคร
๒. การอุปมาอุปมัย
๓. การสมมติ
๔. อ้างอิงสถานที่ที่เกิดเรื่องราว

๑๐. ฉันเริ่มคิดถึงแม่ เป็นความรู้สึกที่ฉันไม่เคยมีมาก่อน แต่ก่อนนั้นฉันคิดเสมอว่ามีแม่อยู่ข้าง ๆ แม้ว่าจะอยู่คนละที่ก็ตาม แต่ไม่ใช่เดี๋ยวนี้ที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าแม่อยู่ที่ไหน อย่างดีฉันก็รู้ว่าแม่ไปกับอานักเล่นกลคนนั้น ข้อความที่ขีดเส้นใต้ ผู้เขียนต้องการสะท้อนในเรื่องใด

๑. อารมณ์ความรู้สึก
๒. ข้อเท็จจริง
๓. สัจธรรม
๔. ความคิดเห็น

เฉลยแบบทดสอบก่อนเรียน

๑. ๑
๒. ๒
๓. ๒
๔. ๓
๕. ๔
๖. ๒
๗. ๓
๘. ๒
๙. ๒
๑๐. ๑

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องสั้น

ความหมายของเรื่องสั้น

เรื่องสั้นหมายถึงงานเขียนรูปแบบบันเทิงคดีขนาดสั้น ที่เสนอความคิดสำคัญหรือแก่นเรื่องเพียงประเด็นเดียว โดยมีข้อจำกัดในด้านองค์ประกอบ คือ ฉาก บทสนทนา ตัวละคร และความยาวของเรื่อง ซึ่งองค์ประกอบที่จำกัดนี้จะต้องมีความกระชับลงตัว นอกจากนี้เรื่องสั้นที่ดีจะต้องสร้างความประทับใจให้กับผู้อ่านเมื่ออ่านจบ

ประวัติความเป็นมาของเรื่องสั้น

เรื่องสั้นเป็นผลงานทางวรรณกรรมประเภทร้อยแก้ว ซึ่งไทยได้รับอิทธิพลมาจากชาติตะวันตก เรื่องสั้นของไทยนั้นเริ่มเขียนกันในสมัยรัชกาลที่ ๕ โดยเขียนจะเป็นไปในรูปแบบของนิทานเช่น เรื่องคนหาปลาทั้งสี่ ซึ่งเขียนโดย ชุนศรีทนนไชย เรื่องสนุกนีนึก เขียนโดย กรมหลวงพิชิตปรีชากร และ พระเปี้ยให้ทานธรรม ไม่ปรากฏผู้เขียน ซึ่งทั้งสามเรื่องนี้ยังเป็นที่ถกเถียงกันอยู่ว่า เรื่องใดกันแน่ที่เป็นเรื่องสั้นเรื่องแรกของไทย

องค์ประกอบของเรื่องสั้น

เรื่องสั้นมีองค์ประกอบสำคัญๆที่พอจะสรุปได้ดังนี้

๑. แนวคิด หรือ แก่นของเรื่อง (Theme) คือแนวคิดสำคัญที่ผู้เขียนต้องการสื่อกับผู้อ่าน
๒. โครงเรื่อง (Plot) คือชุดเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นภายในเรื่อง
๓. ตัวละคร (Character) คือผู้ดำเนินเหตุการณ์ในเรื่อง
๔. ฉาก (Setting) คือเวลาและสถานที่ที่ปรากฏในเรื่อง
๕. บทสนทนา (Dialogue) คือถ้อยคำที่ตัวละครใช้ได้ตอบกัน

แนวคิดหรือแก่นของเรื่อง

ความหมายของแนวคิดหรือแก่นของเรื่อง

แก่นของเรื่อง คือ แนวคิดสำคัญที่ผู้เขียนสอดแทรกไว้ในเรื่อง ทั้งนี้เพื่อต้องการให้ผู้อ่านได้ค้นพบหลังจากที่ได้อ่านเรื่องจบแล้ว ซึ่งแก่นเรื่องบางเรื่องก็ยังสามารถนำไปเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นในสังคมได้อีกด้วย

ประเภทของแก่นเรื่อง

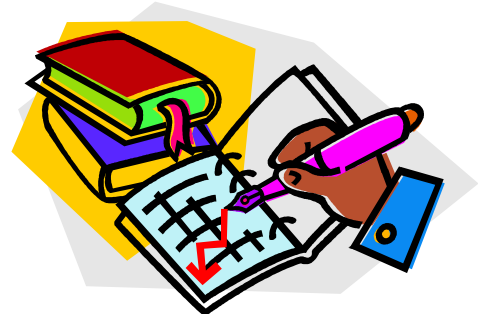
แก่นเรื่องแบ่งออกได้ ๔ ประเภท คือ

๑. แก่นเรื่องแสดงทรรศนะ คือ แก่นเรื่องที่ผู้เขียนมุ่งเสนอความคิดเห็นใดความคิดหนึ่ง เช่น แสดงความคิดเห็นที่มีต่อการเมืองการปกครอง ค่านิยม ความเชื่อศรัทธา ฯลฯ

๒. แก่นเรื่องแสดงอารมณ์ คือ แก่นเรื่องที่ผู้แต่งมุ่งแสดงภาวะทางอารมณ์ความรู้สึกตัวละครในช่วงใดช่วงหนึ่งของชีวิต หรือเมื่อประสบชะตากรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น โกรธแค้น หึงหวง สงสัย กลัว ตกใจ ฯลฯ

๓. แก่นเรื่องแสดงพฤติกรรม คือ แก่นเรื่องที่ผู้เขียนมุ่งเสนอพฤติกรรมบางอย่างหรือบางมุมของตัวละครเป็นสำคัญ เช่น พฤติกรรมของตัวละครในการดิ้นรนต่อสู้กับชีวิตที่แร้นแค้น โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องไม่ว่าจะในด้านกฎหมายหรือศีลธรรม เพียงแต่ขอให้ตนเองมีชีวิตรอดก็พอ

๔. แก่นเรื่องแสดงภาพและเหตุการณ์ คือ แก่นเรื่องที่ผู้เขียนต้องการแสดงภาพบางอย่างหรือเหตุการณ์บางช่วงตอนของชีวิตตัวละคร เช่น สภาพอันแห้งแล้งของชนบท สภาพการจราจรในเขตเมือง หรือเหตุการณ์ที่แสดงให้เห็นถึงความขมขื่นของตัวละครที่ยากจนไร้การศึกษา เป็นต้น

โครงเรื่อง

ความหมายของโครงเรื่อง

โครงเรื่อง คือ การผูกเค้าโครงเรื่องหรือการสร้างโครงเรื่องคร่าวๆ โดยกำหนดพฤติกรรม เหตุการณ์ หรือความเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นตลอดระยะเวลาให้ผสมผสานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

องค์ประกอบของโครงเรื่อง

การวางโครงเรื่องมีองค์ประกอบที่สำคัญที่ผู้เขียนจะต้องคำนึง ๓ ประการคือ

๑. การเปิดเรื่อง เป็นจุดสำคัญมากในการเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่าน ถ้าสามารถเปิดเรื่องได้สะดุดตา สะดุดใจ หรือยั่วชวนให้ผู้อ่านเกิดความอยากรู้อยากเห็นได้มากเท่าไรก็ยิ่งดีมากขึ้น ซึ่งการเปิดเรื่องอาจทำได้ดังนี้

- ๑.๑ เปิดเรื่องโดยนาฏการหรือการกระทำของตัวละคร
- ๑.๒ เปิดเรื่องโดยพรรณานาฏลักษณะของตัวละครเอก
- ๑.๓ เปิดเรื่องโดยกล่าวถึงความเป็นไปต่างๆตามทรรศนะของผู้เขียน
- ๑.๔ เปิดเรื่องโดยใช้สำนวนคำพังเพย บทกวี หรือคำคม
- ๑.๕ เปิดเรื่องโดยใช้คำโปรย

๒. การดำเนินเรื่อง เป็นการสร้างปมปัญหา อุปสรรคหรือความขัดแย้ง ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ เพื่อความยุ่งยากซับซ้อน ให้ความสนใจชวนให้ติดตาม จนกระทั่งถึงที่สุดหรือจุดสุดยอดของปัญหา ซึ่งการดำเนินเรื่องอาจกระทำดังนี้

- ๒.๑ ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
- ๒.๒ ดำเนินเรื่องย้อนหลัง
- ๒.๓ ดำเนินเรื่องตามลำดับสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์จริง

กลวิธีในการดำเนินเรื่อง

๑. ตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเป็นผู้เล่า

๒. เล่าเรื่องตามกระแสจิตประหวัด หรือกระแสสำนึกของตัวละคร

๓. เล่าเรื่องโดยใช้กลวิธีผสม

๔. การปิดเรื่อง หมายถึงการจบเรื่อง ซึ่งถือว่าเป็นส่วนสำคัญอีกส่วนหนึ่งที่น่าสนใจ ตอนจบของเรื่องสั้นมักจะให้ความรู้สึกแก่ผู้อ่านไม่ทางใดทางหนึ่ง การจบเรื่องมักจะทำได้ ๒ แบบ คือ

๔.๑ จบแบบธรรมดา (Straight Ending) คือจบตามความคาดหมายของผู้อ่าน คือผู้อ่านสามารถคาดเดาตอนจบของเรื่องได้

๔.๒ จบแบบไม่ธรรมดา (Twist Ending) คือการจบแบบพลิกความคาดหมายของผู้อ่าน เช่นเรื่องสั้นแนวหักมุมชุด “เหมืองแร่” ของอาจินต์ ปัญจพรรค์ รวมเรื่องสั้นชุด “สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง” ของ วินทร์ เลียววาริณ เป็นต้น

ตัวละครและการสร้างตัวละคร

ความหมายของตัวละคร

ตัวละครหมายถึงผู้ประกอบพฤติกรรมภายในเรื่อง โดยมีโครงเรื่องและแก่นเรื่องเป็นสิ่งที่กำหนดการกระทำของตัวละครอีกชั้นหนึ่ง ซึ่งตัวละครนี้อาจเป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิตก็ได้ แต่ต้องมีลักษณะสมจริง และสามารถทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้อยตามกระทำนั้น ๆ ได้ ตัวละครจัดเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่ง และอาจสำคัญยิ่งกว่าโครงเรื่องหรือประเด็นสำคัญของเรื่องก็ได้ เพราะถ้าหากปราศจากตัวละครแล้ว เรื่องราวทั้งหลายก็จะขาดอรรถรส

ลักษณะของตัวละคร

ลักษณะของตัวละครที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนประเภทบันเทิงคดีนั้นสามารถแบ่งออกเป็น ๒ ประเภทคือ

๑. ตัวละครแบบคงที่หรือมีน้อยลักษณะ หมายถึง ตัวละครที่มีลักษณะนิสัยอย่างใด ก็คงลักษณะนิสัยอย่างนั้นตลอดทั้งเรื่อง เป็นตัวละครที่ผู้เขียนสร้างขึ้นมาเพื่อเป็นสัญลักษณ์แทนความคิด หรือเพื่อเป็นสื่อแทนคุณลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ความดี ความชั่ว ความมีคุณธรรม ความซื่อสัตย์สุจริต เป็นต้น

๒. ตัวละครแบบซับซ้อนหรือแบบหลายลักษณะ หมายถึง ตัวละครที่มีหลายมิติ มีทั้งด้านกว้าง ยาว ลึก ซึ่งตัวละครประเภทนี้มีความคล้ายคลึงกับบุคคลในชีวิตจริงมากที่สุด เพราะมีความเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นสภาพร่างกาย อารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ซึ่งอาจมีพัฒนาการและความถดถอยอยู่ตลอดเวลา

วิธีการสร้างตัวละคร

ในการสร้างสรรค์ตัวละครนั้น ผู้เขียนจะต้องคำนึงในสิ่งต่อไปนี้

1. ตัวละครจำเป็นต้องมีอดีต

คือต้องมีการกล่าวถึงประวัติศาสตร์ของตัวละครว่าเป็นใครมาจากไหน ผ่านอะไรมาบ้าง สิ่งใดและอะไรที่หล่อหลอมความเป็น “ตัวตน” ของตัวละครตัวนั้น เช่น เป็นลูกใคร ลักษณะด้านกายภาพเช่นไร ความเป็นมาอย่างไร มีลักษณะนิสัยใจคออย่างไร เป็นต้น

2. ตัวละครต้องสมจริง

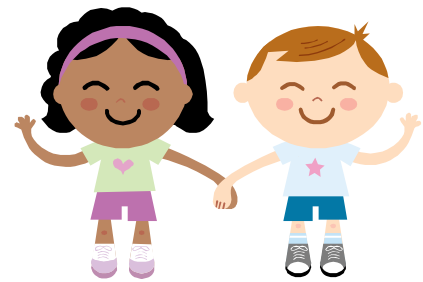
คือตัวละครต้องมีลีลาโดดเด่นไปในเรื่องอย่างมีชีวิตจิตใจ เต็มเปี่ยมไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกนึกคิด ความเข้มแข็งและความอ่อนไหว หรือแม้กระทั่งความขัดแย้งเฉกเช่นปุถุชนทั่วไป

เพราะการดำรงชีวิตของมนุษย์ประกอบไปด้วยความขัดแย้ง ดังนั้นตัวละครจึงต้องมีสิ่งที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เพราะจะทำให้เกิดความสมจริงและสร้างความน่าสนใจให้แก่ตัวละคร

ในกรณีที่ต้องการสร้างตัวละครที่ไม่สมจริงหรือเกินจริงเพื่อจุดมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง ผู้เขียนต้องใคร่ครวญให้ดีว่าจะสร้างตัวละครนั้นอย่างไร และให้ออกมาในลักษณะใด จึงจะสนองจุดมุ่งหมายของเรื่องได้ดีที่สุด

๓. ตัวละครต้องมีความต้องการอะไรบางสิ่งบางอย่างและสามารถเลือกในสิ่งที่ต้องการได้ การสร้างความขัดแย้งที่ได้ผลในเรื่องนั้น ผู้เขียนควรสร้างให้ตัวละครมีความต้องการในบางเรื่องอย่างจริงจัง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการแก้แค้น ความรัก หรือความต้องการได้รับการยอมรับ เพราะจะทำให้การดำเนินเรื่องเป็นไปด้วยความสนุกสนาน น่าสนใจและชวนให้ผู้อ่านติดตามตลอดจนจบ

๔. อุปนิสัยของตัวละครต้องคงเส้นคงวา หากมีการเปลี่ยนแปลง จะต้องมีเหตุผลที่มีน้ำหนักพอเหมาะพอสมกับความเปลี่ยนแปลงนั้น ๆ

ฉากและการบรรยายฉาก

ความหมายของฉาก

ฉากหมายถึงเวลา สถานที่ หรือสิ่งต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในเรื่อง ทั้งนี้ฉากจะต้องมีความสอดคล้องและมีความสัมพันธ์กับเนื้อเรื่องอย่างกลมกลืน ไม่ขัดแย้งหรือทำลายบรรยากาศที่เกิดขึ้นในเรื่อง

องค์ประกอบของฉาก

องค์ประกอบของฉากนั้นสามารถจำแนกได้ ๓ ประการ คือ

1. สถานที่ตั้ง เช่น บ้านเรือน เครื่องเรือน ลักษณะทางกายภาค
2. เวลา ยุคสมัย วัน เดือน ปี ฤดูกาล
3. สภาพแวดล้อมตัวละคร เช่น ศาสนา เชื้อชาติ อาชีพ สภาพทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม

การสร้างฉากในเรื่องสั้นแต่ละเรื่องไม่จำเป็นที่จะต้องครบทั้ง ๓ ส่วนแต่ต้องใช้ฉากและรายละเอียดเท่าที่จำเป็นแก่การดำเนินเรื่อง ไม่ควรบรรยายฉากมากเกินไปหรือน้อยเกินไป

ฉากในเรื่องสั้นนั้นไม่จำเป็นต้องมีหลายแห่ง ทั้งนี้เพราะช่วงเวลาที่เกิดขึ้นในเรื่องสั้นนั้นมักเป็นช่วงสั้น ๆ อยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องมีฉากมาก

ลักษณะของการบรรยายฉากที่ดี

ลักษณะของการบรรยายฉากที่ดีนั้นสามารถแบ่งออกเป็น ๒ ประการ คือ

1. สอดคล้องกับเนื้อเรื่องและช่วยสร้างเสริมบรรยากาศของเรื่อง
2. ถูกต้องตามสภาพความเป็นจริง ซึ่งการกำหนดฉากในเรื่องสั้นนั้นอาจจะใช้สถานที่จริงเป็นฉาก หรืออาจจะจินตนาการฉากขึ้นมาเองก็ได้ แต่ไม่ว่าจะใช้ฉากชนิดใด ผู้เขียนต้องคำนึงว่าจะต้องบรรยายให้ถูกต้องตามสภาพความเป็นจริง ฉากที่จินตนาการขึ้นก็ต้องมีความชัดเจนพอที่จะทำให้ผู้อ่านนึกภาพออก

ตัวอย่างการเขียนบรรยายฉาก

ตัวอย่างที่ ๑

โคมไฟหน้าบ้านพักสาดแสงเป็นวงกว้างก่อนจมหายในเงามืด อากาศบนริสอร์ทเย็นสดชื่นหอม และเต็มไปด้วยหมอก มีละอองน้ำค้างเกาะพราบหลังคารถ แซมด้วยดอกปีปขาวร่วงหล่นบนพื้นหญ้าเปียก สัมผัสต่าง ๆ สงบนิ่งรอผมอยู่ใต้ฝากระโปรงหลัง

เจ้าหนู: อีรพงษ์ ส.

เรื่องสั้นรางวัลยอดเยี่ยมนายอินทร์อะวอร์ด ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๔

ตัวอย่างที่ ๒

ราตรีคือคัลลานไปอย่างเชื่องช้า ลมเริ่มพัดแรงขึ้นจนหลังคากุฏิสะเทือน อีกไม่นานฝนคงตกฉันยังลืมตาอยู่ในความมืด ชมตาอยู่หลายรอบแต่ก็หลับไม่ลง ฉันไม่กล้านอนตะแคงไปข้างไหนเพราะไม่ว่าหันไปทางซ้ายหรือขวา ล้วนต้องเผชิญหน้ากับสีกาทังสิ้น ฉันจึงได้แต่นอนหงายสบตากับความมืดเบื้อบน สีกาทังสองนอนหลับอยู่บนเสื่อของตน ทำทางสบายไร้ความกังวลเหมือนนอนอยู่บ้านตนเอง เช่น

ต้นหา ๒๔ ชั่วโมง: รัชศักดิ์ จิรวัดณ์

เรื่องสั้นรางวัลยอดเยี่ยมนายอินทร์อะวอร์ด ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๔

ตัวอย่างที่ ๓

ในห้องนอนของสนั่น เต็มไปด้วยภาพเขียนขนาดต่าง ๆ ที่เขียนเสร็จแล้วบ้างกำลังเขียนค้างอยู่บ้างวางพิงอยู่ฝาห้องและซ้อนทับเป็นตับได้เตียงนอน หลายภาพถูกแขวนโชว์อยู่รอบห้อง หลอดสีและเครื่องเขียนวางอยู่บนโต๊ะอย่างขาดระเบียบ บนเตียงรกไปด้วยเศษไม้ทำกรอบรูป เศษผ้าใบและเครื่องมือช่างไม้ เสื้อผืนหมอนใบของเขาม้วนกลมอยู่หัวนอน เสื้อผ้าที่แขวนถูกบิดไปอยู่ที่มุมห้อง พื้นห้องว่างเว้นการทำความสะดวกทุกอย่างในห้องนั้นรกรุงรัง จนแลดูคับห้องและดูเหมือนเจ้าของห้องพอใจให้เป็นเช่นนั้นเพราะเขาเที่ยวบอกใครต่อใครว่า

“ห้องรก ๆ ดูแล้วเป็นศิลปะดี”

รางวัล : ไมตรี ลิ้มปิชาติ

คนอยู่วัด ฉบับนักเรียน

บทสนทนา

ความหมายของบทสนทนา

บทสนทนาหมายถึงถ้อยคำที่ตัวละครในเรื่องใช้พูดโต้ตอบระหว่างกันและกัน โดยบทสนทนานี้มักจะอยู่ในเครื่องหมายอัฒภาคหรือเครื่องหมายคำพูด และคำสนทนาของตัวละครแต่ละตัวมักจะแยกกันคนละบรรทัด

นาย ก “.....”

นาย ข “.....”

นาย ค “.....”

แต่ก็มีอยู่เหมือนกันที่นักเขียนบางคนอาจเขียนบทสนทนาโดยไม่แยกบรรทัดและไม่มีเครื่องหมายคำพูดไว้กำกับบทสนทนาของตัวละคร

บทสนทนาที่ดีจะต้องสมจริงกับลักษณะนิสัยของตัวละคร และบทสนทนาอาจบอกอารมณ์ บุคลิกและวุฒิภาวะทางด้านต่าง ๆ ของตัวละครได้ เช่น เป็นคนไม่มีการศึกษา เป็นเด็ก เป็นคนแก่ เป็นผู้ดี ฯลฯ

ประโยชน์ของบทสนทนา

บทสนทนามีประโยชน์มากสำหรับการดำเนินเรื่องกล่าวคือ

1. ช่วยดำเนินเรื่องแทนการบรรยายของผู้เขียน
2. ช่วยให้ผู้อ่านรู้จักตัวละคร ทั้งรูปร่าง ลักษณะ บุคลิก และนิสัยใจคอ โดยที่ผู้เขียนไม่ต้องเสียเวลาเขียนบรรยาย
3. ช่วยลดความรู้สึกซ้ำซาก คือมีการเปลี่ยนเป็นบทสนทนาสลับกับการบรรยายหรือพรรณาน่า
๔. ช่วยสร้างความสมจริง เพราะบทสนทนาที่มีลักษณะเหมือนคำพูดที่คนทั่วไปใช้ในชีวิตประจำวัน จะทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกใกล้ชิดกับตัวละคร และใกล้ชิดกับความเป็นจริงมากกว่าการบรรยายของผู้เขียน

ตัวอย่างบทสนทนา

ตัวอย่างที่ ๑

“หมู่เป็นอะไรไป โคนหมากัดเข้าอีกคนรี”

นายสิบลูกขึ้นยืนชิดเท้า แล้วตอบว่า

“เปล่า...เปล่าครับ... แต่หมา...หมาผมหลุดหนีไป แต่เมื่อตอนดึกนี้ครับ ผมวิฑูยามรดกของปราบเขาดู เขาว่าเห็นมันวิ่งเข้ากรุงเทพฯ ตอนเช้ามีด ตามกลิ่นเข้าไปครับ”

“ตายหะ....” ผู้กำกับฯ ออกอุทาน “ปานนี้มันมีดมกลืนเข้าไปถึงทำเนียบแล้วหรือวะ”

“ก็นั่นนะสิครับ” นายสิบลูกตรวจพุดแล้วก็ร้องไห้ น้ำตาไหลอีกพริ้วใหญ่

ผู้กำกับฯ ยกมือขึ้นเกาหัว และมองดูหน้านายสิบลูกอย่างงง ๆ แล้วถามว่า

“ร้องไห้ทำไมนะหมู่ กลัวท่านสารภาพแล้วลาออกรี”

“เปล่า... เปล่าครับ” นายสิบลูกตรวจตอบระหว่างเสียดสีคนอื่น “หมาตัวนี้ผมเลี้ยงมาตั้งแต่มันเป็นลูกหมาครับ มันเป็นหมาตำรวจที่ดีที่สุด แต่... แต่หมาตำรวจนั้นถ้าลงดมกลิ่นไปจนถึงตัวผู้ร้ายแล้ว ปรากฏว่าผิดตัว มันก็จะหมดความเชื่อถือตัวของมันเอง ใจผมไม่ได้อีกต่อไป”

“เอ แล้วยังไง อ้าวไม่เข้าใจเลยวะ” ผู้กำกับฯ พุดขึ้น

“ผมกลัวมันจะเข้าไปในทำเนียบครับ”

“ก็นั่นนะสิ อ้าวถึงได้ถามว่า ล้อกลัวท่านลาออกรี”

“เปล่าครับ” นายสิบลูกตรวจตอบ “ถึงยังไงท่านก็ไม่ลาออก และไม่ยอมสารภาพรับผิด แล้วหมาผมมันก็จะเสียหมาไปเลย ผมเสียตายหมาครับ”

หมาตำรวจ: ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช

เสนาห็นแห่งกาลเวลา รวมเรื่องสั้น ๑๐ ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ตัวอย่างที่ ๒

ลุงตะโกนว่า อยู่เฉย ๆ ไว้ย ไม่มีอะไร ไม่มีอะไร

พ่อตะโกนซ้ำว่า อยู่เฉย ๆ อย่างนี้

ทุกคนเงยบกริบไม่กระดุกกระดิก เหมือนถูกสาปด้วยคำสั่งของข้าราชการเล็ก ๆ ผู้นี้

ลุงถามพ่อว่า มาธุระอะไร

พ่อตอบสั้น ๆ ว่า จับ

ลุงหัวเราะร่วน ยกเหล่าขึ้นกิน แล้วว่า จะไหวหรือวะ

พ่อบอกว่า ไหวไม่ไหวก็ต้องทำ

ลุงว่า จะทำอะไรทำไหน

พ่อตอบ ก็เอาตัวไปอำเภอกันทุกคน

ลุงว่า ข้าหากินมานานแล้ว ยังไม่เคยขึ้นอำเภอกเลยแหละ ข้าไม่ยอมขึ้นเป็นอันขาด

พ่อว่า เดียวนี้อำเภอกก็อุตส่าห์ลงมาหาพี่แล้ว มาเชิญ มามือเปล่า

ลุงว่า ยิ่งมือเปล่า ยิ่งไม่มีวันสำเร็จ ข้าจะยิ่งแก่เสียก็ได้ ปลัด

พ่อว่า ก็เชิญ

ลุงว่า กลัวน้องสาวข้าจะเป็นหม้ายเสียเท่านั้นแหละวะ

พระ พระเจ้าอยู่หัว พ่อและลุง : อาจินต์ ปัญจพรรค์

เสนาห็นแห่งกาลเวลา รวมเรื่องสั้น ๑๐ ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ข้อแนะนำในการเขียนเรื่องสั้นและแนวทางในการตั้งชื่อเรื่อง

ข้อแนะนำในการเขียนเรื่องสั้น

อาจมีหลายคนกล่าวว่า “ การเขียนเรื่องสั้นนั้นสามารถเขียนได้ดีได้ยาก ” แต่สำหรับผู้ที่กำลังฝึกฝนและมีความใฝ่ฝันที่จะเป็นนักเขียนเรื่องสั้นแล้ว การเขียนเรื่องสั้นดี ๆ สักเรื่องนั้นไม่ใช่เรื่องที่ยากเกินความสามารถแต่อย่างใด เพียงแต่ผู้ฝึกฝนควรมีการเตรียมตัวในเรื่องต่อไปนี้

๑. ต้องเป็นคนช่างสังเกต จดจำในเรื่องราวต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ไม่ว่าจะสิ่งทีผ่านเข้ามานั้นจะเป็นประสบการณ์ตรงหรือประสบการณ์อ้อมก็ตาม หรือแม้แต่เหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน ผู้ศึกษาฝึกฝนการเขียนก็ควรสังเกตให้รอบคอบ เพราะบางครั้งเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่มองเพียงผิวเผินอาจดูเหมือนไม่มีอะไร ดูเป็นเรื่องธรรมดา แต่ถ้ารู้จักสังเกต ใคร่ครวญ หานัยที่เป็นจุดน่าสนใจ ชวนให้คิด ติดตามศึกษา ก็สามารถนำกลับมาเป็นข้อมูลในการเขียนได้ แต่ในทางกลับกัน ถ้าไม่รู้จักสังเกต นัยนั้นก็จะหมดคุณค่าไป

๒. มีความคิด ประสบการณ์และความรู้พื้นฐานสำคัญของความคิดที่เป็นเหตุเป็นผล อันจะนำมาใช้ในการเขียน หากขาดประสบการณ์ ไม่มีความรู้ แม้จะคิดก็เป็นเพียงความคิดอย่างเพื่อ ๆ และอาจทำให้เกิดผลร้ายกับตนเองได้ ดังเช่นคำของนักปราชญ์ที่ว่า “เรียนแต่ไม่คิดก็สูญเปล่า คิดแต่ไม่เรียนก็อันตราย”

๓. มีจินตนาการ จินตนาการหมายถึงการสร้างภาพในใจ ดังนั้นผู้ที่ฝึกฝนการเขียนจะต้องฝึกใช้จินตนาการให้มาก จนสามารถทำได้คล่องแคล่ว สามารถปะติดปะต่อภาพในใจได้อย่างสมจริง อันจะส่งผลให้เรื่องที่เขียนมีน้ำหนักและเหตุผลพอเพียง

๔. มีความสามารถในการใช้ภาษา ผู้ที่ฝึกฝนการเขียนต้องมีความรู้พื้นฐานทางภาษาเป็นอย่างดี ตั้งแต่การเลือกใช้คำ วลี ประโยค การจัดย่อหน้า รู้จักใช้ถ้อยคำถูกกาลเทศะไม่ใช้ถ้อยคำรุ่มร่ามเกินความจำเป็น หรือใช้ถ้อยคำสั้นห้วนจนไม่สามารถสื่อความได้

๕. มีประสบการณ์ อ่านมาก ฟังมาก เพราะเป็นไปไม่ได้ที่คนเราจะได้รับแต่ประสบการณ์ตรงเพียงอย่างเดียว สิ่งที่เราไม่เคยประสบด้วยตัวเราเองนั้น ก็อาจแสวงหาได้ในทางอ้อม เช่นการอ่านหนังสือและการรับฟังจากผู้รู้เป็นต้น

๖. ศึกษางานเขียนที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นงานเขียนที่ดี เพื่อเรียนรู้กลวิธี ศิลปะ และลีลาการเขียน เพื่อนำมาปรับปรุงประยุกต์ใช้ในงานเขียนของตน แต่ต้องไม่ใช่การลอกเลียน

๗. ผู้เขียนอย่างสม่่าเสมอ การฝึกฝนอย่างสม่่าเสมอนั้นสามารถสร้างความชำนาญให้เกิดขึ้นแก่ผู้ฝึกฝนได้ ความสม่่าเสมอนั้นถือเป็นองค์คุณสำหรับการประกอบศิลปะทุกแขนง เพราะในระหว่างที่เราฝึกฝนนั้น เราจะได้เรียนรู้ ทดลอง แก้ไขข้อบกพร่องที่เคยพบเจอ ทั้งยังช่วยให้เกิดความชัดเจน ซึ่งผู้ฝึกฝนการเขียนควรระลึกไว้เสมอว่า “ศิลปะของการเขียนก็คือเขียน” เพราะ “การเขียนเรียนได้ด้วยการเล่น”

การเขียนสร้างสรรค์ เรื่องสั้น-นวนิยาย : ไพโรจน์ บุญประกอบ

แนวทางการตั้งชื่อเรื่อง

การตั้งชื่อเรื่อง

ชื่อเรื่องเปรียบเสมือนเป็นหน้าตาของเรื่อง และโดยทั่วไปแล้วชื่อเรื่องมักจะมาจากแก่นเรื่องหรือแนวคิดสำคัญของเรื่อง แต่จากประสบการณ์ของนักเขียนหลายท่านพบว่า การตั้งชื่อเรื่องเป็นงานที่ต้องใช้ความคิดไม่น้อยเลยทีเดียว เพราะกว่าจะตั้งชื่อเรื่องให้เป็นที่พอใจและสอดคล้องกับแก่นเรื่องนั้นเป็นงานที่ยากยิ่ง

เทคนิคในการตั้งชื่อเรื่องสั้น

๑. ใช้ชื่อตัวละครสำคัญเป็นชื่อเรื่อง เช่น หม่าต๋าวจจ ของ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช ปุณณ ของ ก.สุรางคนางค์
๒. ใช้สถานการณ์สำคัญเป็นชื่อเรื่อง เช่น ฉลองวันเกิด ของ ฮิวเมอริสต์ ลมตะวันตกในฤดูปลอดมรสุม ของ หน้้าหนวดฤาษี
๓. ใช้แนวความคิดของเรื่อง เช่น ตัณหา ๒๔ ชั่วโมง ของ รัชศักดิ์ จิรวัดณ์ ผิดผี ของ นรพัลลภ ประณูทรรพาล
๔. ใช้ฉากการของเรื่อง เช่น ระหว่างบ้านกับถนน ของ กฤษณา อโศกสิน การเดินทางกลับของรูปถ่าย ของ วงศ์ทอง ชัยณรงศ์สิงห์
๕. ใช้สัญลักษณ์ของเรื่อง เช่น ทานตะวันดอกหนึ่ง ของ เสนีย์ เสาวพงศ์ เรือกระดากของ ประภัสสร เสวิกุล
๖. ใช้อารมณ์แฝงในเรื่อง เช่น เหตุการณ์แม่บ้านกรีดร้อง ของ วรณัฐ ตั้งขบวนบุตร
๗. ใช้คำกะทัดรัดคมคาย เช่น ครีบกัก ของ ประภัสสร เสวิกุล ตัวจริง ของ ประภาส ชลศรานนท์
๘. ใช้ลักษณะของเรื่องที่บอกไว้ชัดเจน เช่น เมืองไต้ฟ้า ของ สุวัฒน์ วรดิลก คนอยู่วัดของไมตรี ลิมปิชาติ

๙. ตั้งให้ผู้อ่านงความหมาย เช่น มือกายสิทธิ์และตีนปีศาจ ของ ลาวคำหอม เสียง
กระซิบของชัยภูอน ของ ปราชญ์ วิปลาส
๑๐. ใช้ชื่อยาว ๆ ให้นำที่ง ผู้ที่อ่านบทกวีช้าที่สุดในโลก ของ ฟ้า พูลวรลักษณ์ หญิงสาวนัก
ขายขนมปัง ของ วงศ์ทอง ชัยณรงค์สิงห์ สุขสันต์วันเกิดสุริยจักรวาล ของ ประภาส
ชลศรานนท์

ตัวอย่างเรื่องสั้นเรื่องที่ ๑

พ่อค้า

ประภาส ชลศรานนท์
รวมเรื่องสั้นชุด “สุธิ”

“ผมคิดว่าคงเป็นวิธีที่ดีที่สุดตอนนี้ มันน่าจะทำให้ผมรู้สึกดีขึ้นบ้าง ผมยอมรับตรง ๆ เลยก็ได้ว่า การมาหาหมอมันดูเอิกเกริกไปสำหรับผม... ผมไม่อยากคิดว่าผมป่วย”

“แต่จริง ๆ จะว่าคุณป่วยก็ไม่เชิงนะ คุณสุธิ”

“หมอบอกทุกคนมักจะพูดอย่างนี้ จริงไหมครับ”

“มันเริ่มขึ้นเมื่อไหร่... ผมไม่อยากเร่งรัดคุณ อยากให้คุณค่อย ๆ นึก ค่อย ๆ ทบทวน เรื่องราว เหมือนคุณกำลังดูหนังสักเรื่อง อ่านนิยายสักเล่ม”

“ผมไม่ค่อยได้ดูหนังพร้อมกับอ่านหนังสือ”

“แน่ใจนะว่าคุณไม่ได้อารมณ์เสียอยู่”

“ขอโทษหมอ ผมอาจจะรอนานเกินไป”

“ไม่หรอก.. คนไข้สักคนก่อนหน้าคุณ เขาก็โยนบัตรคิวใส่หน้าผมทุกคน เอาใหม่นะ คุณ ประกอบอาชีพนี้มากี่ปีแล้ว”

“ไม่แน่ใจ”

“สิบปี...หรือก่อนหน้านั้น”

“... จำไม่ได้”

“สิบเอ็ดปี... สิบสองปี”

“หมอบอกอย่างบังคับผมสิ เข้า สิบเอ็ดก็ได้”

“มีใครบอกว่าคุณทำงานนี้ได้”

“ไม่มีใครบอกผม ผมเองก็ไม่เคยรู้ตัวมาก่อน ตอนนั้นผมกำลังตกงานอยู่ พออ่านเจอ ประกาศรับสมัครงานในหนังสือพิมพ์ ผมต้องการงาน ผมต้องการเงิน คนเราลองหิวละก็ มันทำได้ทุกอย่างแหละหมอบอก แล้วผมก็เห็นว่ามันเป็นอาชีพสุจริต ใครจะไปรู้ว่าต้องมาเจอกับสภาพอย่างนี้เป็นหมอบอกก็คงไม่รู้หรอก”

“ใจเย็น ๆ ...หมอบอกว่าคุณเครียดไปหน่อยนะ รับอะไรไหม กาแฟหรือน้ำเย็นดี”

“ขอกาแฟเย็นดีกว่า”

“สักครู่ละ.....เลขาฯ ผมนี้ชอบช้อปปิ้งจริง นี่ไปไหนอีกล่ะ... รับสายด้วยสุนิสา ขอกาแฟให้คนไข้ผมหน่อย กาแฟเย็น”

“ขอบคุณ หมอบอก”

“น้ำตาลก็ก้อน”

“สองครับ”

“น้ำตาลสองก้อนนะสุนิสา ของหมอลูกกาแพร์อัน ไม่ใช่...อะไรนะ กาแฟหมด เอาอะไรดี
ครับ”

“ขอเป็นข้าวผัดแทนหมกก็แล้วกัน”

“สุนิสา ขอเปลี่ยนเป็นข้าวผัดแทนนะ แทนหมกก็ก้อน”

“สอง”

“แทนหมสองก้อนนะสุนิสา ของหมอด้วยนะ... สูปบุหรี่ไหม”

“ขอบคุณ”

“ไม่ใช่ ผมถามว่าคุณสูบบุหรี่บ้างหรือเปล่า”

“เฉลี่ยวันละซอง... หมออย่าบอกว่าผมควรเลิกนะ”

“ทำไม”

“ถ้าผมไม่สูบบุหรี่ ผมก็คงต้องหาอย่างอื่นทำ เล่นม้า เล่นไฮโด เหล้า ผู้หญิง ทำนาปรัง”

“อะไรนะ”

“ไม่ใช่จริง ๆ นะครับหมอ ผมเคยแล้ว ให้ทำนาปรังแทนสูบบุหรี่เดี๋ยวร้อนพวกญาติ ๆ เขา
ต้องมาเกี่ยวข้าวกันไม่หวาดไม่ไหว ข้าวก็เหลือล้นยุ้ง”

“เมื่อไหร่ถึงไหนแล้ว”

“ข้าวเหลือล้นยุ้ง”

“ไม่...ก่อนหน้านั้น”

“นาปรัง... แทนหมสองก้อน”

“ไม่ใช่.. เรื่องงานของคุณที่คุณว่าไปสมัครงานนั้น”

“ขอโทษหมอ ความจำผมแย่มาก บางทีมันคงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผมป่วย”

“คุณคิดไปเอง ไม่ได้”

“คุณหมอไอ เป็นหวัดหรือครับ”

“ภูมิแพ้ชนิดหน่อย ยิ่งตอนเช้าๆ อย่างนี้ ถ้าไม่ได้ไอก็ต้องจาม เมื่อไหร่ถึงไหน อ้อ.. เรื่องคุณ
สมัครงาน ผันอันแรกที่ผู้ชายเป็นอะไร”

“ยังครับหมอ ทางบริษัทเขาให้ผมลองงานก่อนสี่เดือน ช่วงแรกผมยังไม่ได้รับการบรรจุให้
เป็นเซลล์แมนขายฝันอย่างเต็มตัว เขาให้ผมเป็นพนักงานขายเหงาก่อน”

“แล้วเหงาไหม”

“หมอน่าจะถามผมว่าขายออกไหม”

“ขายออกไหม”

“ยอดขายของผมดีมาก ดิจนแปลกใจไปทั้งบริษัท”

“คุณทำอะไร”

“ก็ไม่ได้ทำอะไรพิเศษกว่าคนอื่น ผมเพียงแต่รู้ว่าผมควรจะขายให้ใคร ขายเวลาไหน บางทีผมอาจจะมีญาณวิเศษดูออกว่ามนุษย์คนไหนกำลังต้องการความเหงา กำลังต้องการความว้าเหว่ ถึงตรงนี้มันก็ไม่ยากแล้ว หมอนี่ก็ออกใหม่ครับ มันก็เหมือนกับขายน้ำหวานในทะเลทราย หมอนี่ไม่ต้องสาธยายสรรพคุณของน้ำหวานเลย ว่ามันหวานแค่ไหน”

“บริษัทเขาก็บรรจุคุณเข้าทำงานทันทีเลยใช่ไหม”

“หมอนี่ต้องถามผมว่า เวลาในการทดลองงานของผมกลายเป็นกี่วัน”

“กลายเป็นกี่วัน”

“สามวัน... ผมอยู่ในขั้นทดลองงานเพียงสามวัน บริษัทก็รีบบรรจุผมเข้าเป็นพนักงานขายฝืนอย่างเต็มตัว”

“แล้วคุณก็สร้างปรากฏการณ์อีกใช่ไหม”

“ผมไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าผมทำอะไรพรรคี่นั้นได้ ผมไม่เคยรู้เลยว่าผมสามารถฝืนอะไรได้มากมายอย่างนั้น”

“หมอนี่ควรจะถามอะไรคุณอีก”

“ควรจะถามว่าสองเดือนต่อมาเป็นอย่างไร”

“...สองเดือนต่อมาเป็นอย่างไร”

“พอผมได้เป็นพนักงานขายฝืน ปกติทางบริษัทเขามีเป้าสำหรับพนักงานทุกคน สิบฝืนต่อหนึ่งวัน แต่คุณหมอนี่รู้ไหมครับว่าผมขายได้เท่าไรต่อวัน”

“เท่าไรครับ”

“ผมขายได้มากกว่าสามสิบฝืนต่อหนึ่งวัน ผมทำลายสถิติการขายตั้งแต่เคยมีมาในบริษัท ทุกคนแปลกใจจนต้องหันมามองผม ตั้งแต่ประธานบริษัทลงมาถึงเสมียน ไม่เว้นแม้แต่พนักงานขับรถ”

“หมอนี่ควรจะถามอะไรอีก”

“ทำไมหมอนี่ไม่คิดเองบ้าง”

“ผมไม่รู้หรือว่าทำไมหมอนี่ไม่คิดเองบ้าง แต่รู้ไหมครับว่าสองเดือนหลังจากที่ผมเข้าไปทำงานเกิดอะไรขึ้นอีก”

“..เดาไม่ออก...ยากไป”

“สองเดือนหลังจากผมเข้าไปทำงาน บริษัทล้มละลายจนต้องปิดตัวเองลง”

“ไหนคุณบอกว่าคุณสร้างยอดขายทำลายสถิติการขายของบริษัท”

“หมอลองคิดดูก็แล้วกัน บริษัทที่มีแต่คนแปลกใจ วัน ๆ ไม่ทำอะไร เขาแต่แปลกใจ บริษัทจะไม่เจ๊งอย่างไรไหว”

“คุณก็เลยมาเปิดบริษัทขายฝันส่วนตัว”

“ครับ ..ใครจะไปเชื่อว่ามันจะดีจนต้องมาเจอกับสภาพอย่างนี้..หมอสั่งช่วยผมนะ”

“ใจเย็น ๆ คุณ... หมอสั่งช่วยคุณแน่”

“หมอสั่งเป็นอะไรหรือเปล่า สงสารผมมากไปหรือเปล่าผมว่าตาหมอมันแดง ๆ นะ”

“ติดเชื้อมิดหน่อย.. ไม่มีอะไร ว่าแต่คุณเถอะ พอลดบริษัทเองแล้ว ตอนนี้อยู่คนเดียวทำอะไรบ้าง”

“ตอนนี้มันจะขายอะไร ขายเลหลังเครื่องใช้สำนักงานก็คงพอได้ ไม่น่าเชื่อเลยว่าห้าปีให้หลัง บริษัทของผมก็ต้องปิดตัวเองลง ถึงพวกนั้นก็เถอะ พวกเขาคงไม่รู้หรอกว่า วันหนึ่งพวกเขาก็ต้องเป็นอย่างไร”

“ตอนที่คุณรุ่งเรือง คุณขายอะไรบ้าง โอ้ย..โอ้ย..ช่วยด้วย”

“หมอสั่งเป็นอะไร... หมอสั่งเป็นอะไรครับ ..หน้าตาน่าเกลียดเสีย”

“เป็นตะคริวที่หน้า ช่วยนวดหน่อย คงเกร็งหน้ามากไป ..ดี..ดี..ดีครับ นวดแล้วดีขึ้นหน่อย ดีครับ เบา เบา อย่างนวดลูกตาครับ เดี่ยวตาบอด มองทางไม่เห็นแล้วต้องมีใครช่วยนำทาง เกรงใจเขา”

“ดีขึ้นไหมครับ หมอสั่งเป็นบ่อย”

“ยอมรับครับว่าเมื่อก่อนบ่อย แต่เดี๋ยวนี้ดีขึ้น เหลือวันหนึ่งไม่เกินห้าครั้ง เมื่อก่อนเราถึงไหนแล้ว”

“แหมมสองก้อน”

“ไม่สิ...หลังจากนั้นอีก”

“ทำนาปราง”

“ไม่ ๆ หลังจากนั้น อ้อ.. ผมถามคุณว่าคุณขายอะไรบ้าง”

“ขายฝันเป็นหลัก นอกนั้นก็พวกเหงาบ้าง วังเวงบ้าง ว่าเหวบ้าง ขายกำลังใจนิดหน่อยแล้วแต่จะมีใครสั่ง”

“คุณขายคนเดียว”

“ผมไม่ค่อยไว้ใจใคร ผมชอบขายคนเดียวมากกว่า พนักงานในบริษัทคนอื่น ๆ ก็เป็นพวกบัญชี พวกธุรการ พนักงานขับรถ ก็เท่ากับจำนวนรถ ๒๐ คัน ฝันของผมเป็นฝันที่ส่งถึงที่เจ้าเดียวเท่านั้น แต่เอาถึงขนาดนี้แล้วก็ถึงลูกค้าไว้ไม่อยู่เหมือนกัน บริษัทใหม่ ๆ นี่รายนาคูนะหมอสั่ง”

“ไม่น่าเชื่อเลยนะครับว่า จะมีคนต้องการซื้อฝันซื้อเหงามากมายขนาดนี้ แล้วก็ขายดิบขายดีจนเป็นธุรกิจใหญ่โตได้”

“ก็คงเหมือนคนไข้ของหมอนั่นแหละ ผมยังไม่เชื่อเลยว่าผมต้องนัดหมอล่วงหน้าสามสี่ อาทิตย์อย่างนี้”

“ข้าวผัดແໜມມາແລ້ວ ເດີຍວາກິນກິນກ່ອນດີໂຫມ ຝມຂອຕົວໄປຫຍິບຍາກ່ອນ”

“ເດີຍວາຫມອ... ຝມໄມ່ຂອບຍາແມ່ດນະ”

“ໄມ່ໄຮ່ຍາຂອກຸນຫຼອກ ຂອຝມແອງ ຝມຕ້ອງກິນຍາກ່ອນອາຫາຮ ສ່ວນຂອກຸນ ຫມອຈະຍັງໄມ່ ອຍາກຈ່າຍຍາໄຫ້ນະ ຫມອຄິດວ່າຈະນັດກຸນອື່ກີອາຫິຕຍ໌ຫນ້າ”

“ແລ້ວວ່າຈະຕິງອາຫິຕຍ໌ຫນ້າ ຝມຈະຫ້າອຍ່າງໄວ ຫມອຈະໄຫ້ຝມຫນຍ່າແຍ່ອຍຸ້ກັບກາຣ໌ທີ່ຝມຝິນ ໄມ່ໄດ້ ເງາໄມ່ໄດ້ອຍຸ້ອຍ່າງນີ້ຫຼືອ ນີ້ຫມອກໍາລັງຈະບອກໄຫ້ຝມກັບໄປພັກຝ່ອນຫມາກ ຯ ອອກກໍາລັງກາຍ ຫມາກ ຯ ໄຮ່ໂຫມ.. ຫມອຄຣັບ ຝມໄມ່ໄດ້ບວດຫວ໌ ໄມ່ໄດ້ບວດທ້ອງ ຝມຍັງກິນໄດ້ ຫນອນຫລັບດີ ແຕ່ຝມເປັນອະໄຮ່ຮູ້ ໂຫມຫມອ.. ຝມຝິນໄມ່ໄດ້ອຍ່າງຄອນອື່ນເຂາ ຝິນຂອຝມຫມດແລ້ວ ຝມຂາຍມັນຈນຫມດແລ້ວ ຝມຂາຍມັນຫມດ ໄມ່ເຫລືອເລຍ ແລ້ວຍັງຄວາມວ່າເຫວອື່ກລະ ຝມໄມ່ມີແລ້ວ ຝມໄມ່ວ່າເຫວ ໄມ່ເງາຫມາກີ່ເດືອນແລ້ວ ຫມອຄຣັບ ຝມໄມ່ອຍາກໄດ້ເງິນ ຝມອຍາກມີຄວາມຝິນ ຝິນຕິງອະໄຮ່ກີໄດ້ ຝິນຕິງສິ່ງທີ່ເປັນໄປໄດ້ຍາກກີໄດ້ ບໍາໂຫມລະທີ່ຝມ ໄມ່ເງາເລຍຕອນນີ້.. ຝມອຍາກເງາ... ສັກນິດນື່ງກີຍັງດີ ຫມອ.. ທີ່ຝມມາຫາຫມອນີ້ໄມ່ໄດ້ຈະເພື່ອຕ້ອງກາຣ໌ໄຫ້ ຫມອບອກຝມວ່າໄຫ້ຝມກັບໄປພັກຝ່ອນຫມາກ ຯ ນະ”

“ໃຈເຍິນ ຯ ກຸນ”

“ຫມອກີພູດເປັນອຍ່າງເດີຍ ໃຈເຍິນ”

“ສລບສຕີອາຣມນ໌ຫນ່ອຍສີກຸນ”

“ຫມອພູດເປັນອຍຸ້ສອຍ່າງຫຼືອ ຝມຕ້ອງກາຣ໌ຄຳແນະນຳອຍ່າງອື່ນບ້າງ.. ນັ້ນຫມອຫ້າອະໄຮ່”

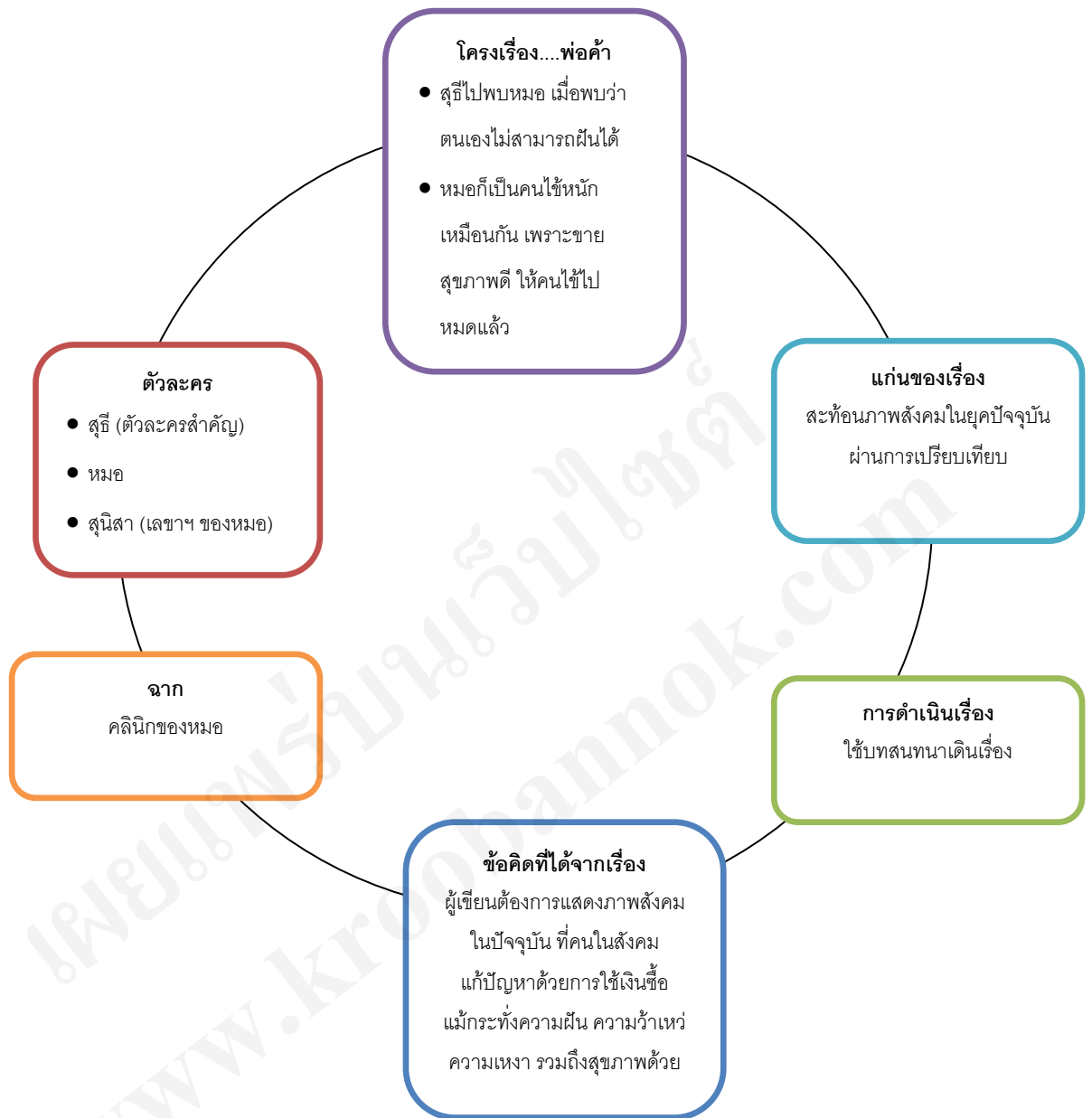
“ກິນຍາຂອຝມນະສີ”

“ຍາອະໄຮ່ຫມາກມາຍເປັນກຳມີອຍ່າງນັ້ນເຮັຍ ຫມອເປັນອະໄຮ່”

“ກຸນພິງຝມນະກຸນສຸຣີ ຄນໄຮ່ຄນປວຍສຸຂາຣາຣ໌ເລວຣ້າຍທັງຫລາຍມາຫາຝມກີເພຣາະຕ້ອງກາຣ໌ໄຫ້ ຝມຂ່ວຍ ມັນກີເຫມືອນກັບທີ່ກຸນຂ່ວຍຄນຂາດຝິນໄຫ້ໄດ້ຝິນ ສ່ວນຝມກີຕ້ອງຂ່ວຍຫ້າໃຫ້ສຸຂາຣາຣ໌ຄນໄຮ່ຂອຝມ ດີຂັ້ນ ຝມຂາຍສຸຂາຣາຣ໌ທີ່ດີ ຝມມັນກີພ່ອດຳຄນຫນື່ງເຫມືອນກຸນ ເຣາຕ່າງກັນທີ່ສິນດຳ ວັນນີ້ສຸຂາຣາຣ໌ຂອຝມ ມັນຣ່ອຍຫຼອດເຕັມທີ່ເພຣາະຂາຍໄປເກືອບຫມດແລ້ວ ກຸນນ່າຈະເຫິນໃຈຝມບ້າງ ເຣາມັນຫ້ວອກເດີຍວ່າກັນນະ”

ตัวอย่าง แผนผังความคิด (Mind Map) เรื่องสั้นเรื่อง พ่อค้า

คนอยู่วัด

ไมตรี ลิมปิชาติ

เดิมทีผมอยู่หอพัก เงินทำทางบ้านส่งมาให้พอเสียค่าหอพักเสร็จเหลือใช้จ่ายไม่มากนัก ถ้าไม่รู้จักใช้หรือใช้จ่ายมากกระยะต้นเดือนพอถึงปลายเดือนก็ต้องเดือดร้อนเสมอ

ไฉนเลยเพื่อนสนิทของผมคนหนึ่งรู้ดีสำหรับเรื่องนี้ มันจึงชวนให้ผมไปอยู่วัดกับมัน โดยอาสาจะฝากหลวงพี่ให้

“ไปอยู่กับกุฎิกว่า ไม่ต้องเสียเงินค่าหอพัก” มันให้เหตุผล

ผมเห็นดีด้วยจึงตกลงทันที

สิ้นเดือนนั้นผมก็จัดกระเป๋าตามไปอยู่กับมัน

“ห้องยังไม่ว่าง มึงอยู่รวมกับกุไปก่อนก็แล้วกัน”

ไฉนเลยบอกผมในวันแรกที่ไปถึงวัด

ห้องที่ไฉนเลยอยู่ไม่กว้างนัก เตี้ยตั้งอยู่ชิดฝา โต๊ะอยู่ใกล้หัวเตียงริมหน้าต่าง ส่วนเสื่อผ้า นั้นแขวนไว้อีกมุม

ผมเห็นเตียงครั้งแรกก็สะดุดตาเพราะขาของเตียงมีขนาดไม่เท่ากัน พื้นเตียงใช้ไม้กระดาน แผ่นบางบ้างหนาบ้าง ด้านปลายต้องเอาไม้ชิ้นเล็ก ๆ หนุนเพื่อยกระดับให้เท่ากัน เสื่อเก่า ๆ ม้วนกลมอยู่ที่หัวนอน เตียงมีขนาดกว้างเพียงนอนได้คนเดียวหลวม ๆ ถ้านอนสองคนต้องเบียด

“เตียงนอนแคบอย่างนี้จะนอนได้ไงวะ” ผมถามด้วยความเป็นห่วงตัวเอง

ไฉนเลยยิ้ม ๆ “มึงเฉย ๆ เดี๋ยวกูจัดการเอง”

มันเดินออกจากห้อง ผมเข้าใจว่ามันคงไปหาเตียงมาเพิ่มอีกตัวซึ่งพอมือที่ทำได้แต่ผมเข้าใจผิดถนัด หลังจากมันหายไปครู่หนึ่งมันกลับหัวเครื่องมือช่างไม้มาหลายชิ้นพร้อมกับบอกผมว่า

“กูจะรื้อเตียงทำใหม่ ขยายให้กว้างออกสักฟุตก็พอ” ต่อจากนั้นมันชวนผมออกจากห้องไปหาไม้เก่า ๆ หลังโรงครัวซึ่งตรงนั้นเป็นที่เก็บไม้เก่าจำนวนมากของวัด มันเลือกไม้อย่างชำนาญแล้ว เราช่วยกันแบกกลับห้อง

ที่จริงไฉนเลยเรียนกฎหมายอยู่ธรรมศาสตร์แต่ฝีมือช่างไม้ของมันไม่เลวเลย มันทำอยู่สาม ชั่วโมงทุกอย่างก็เสร็จเรียบร้อยทั้ง ๆ ที่ผมช่วยมันไม่เท่าไร ผมตอกตะปูก็คิด เลื่อยไม้ก็เบียว มันต้องเสียเวลามาช่วยแก้ไขหลายครั้ง

ไฉนเลยปาดเหงื่อที่หน้าผาก มองดูเตียงฝีมือของตนอย่างชื่นชมแล้ว บอกให้ผมทดลองขึ้นนอนบนเตียงร่วมกับมัน ผมทำตามอย่างว่าง่าย

“พอดีเลย”มันว่า

ผมอยู่ในวัดนานเข้าจึงรู้ว่าทุกห้องของเด็กวัดหาเตียงสำเร็จรูปที่ซื้อจากร้านเจ๊กมีน้อยมาก ส่วนเตียงใหญ่ที่เด็กวัดใช้เป็นฝีมือของเด็กวัดเองทั้งสิ้น เพราะในวัดมีการร้อยย้ายและการสร้างกุฏิใหม่เกิดขึ้นแทบทุกปี ไม่เท่าจึงมีมากพอให้เด็กวัดจัดหามาทำเตียงหรือเครื่องใช้บางอย่างได้ และถือเป็นประเพณี ตกทอดกันมานานแล้วว่า เตียงประจำห้องไหนก็ห้องนั้น ใครจะย้ายห้องก็ไปแต่ตัว ห้ามเคลื่อนย้ายเตียงตามไปด้วย ยกเว้นเครื่องนอน เช่น เสื้อ หมอน มุ้ง เอาติดตัวไปได้

สิ้นปีสอบไล่ คนที่เรียนสำเร็จมีงานทำก็ออกจากวัดไป เด็กเข้ามาใหม่ก็มีมาก ช่วงนี้มีทั้งเข้าและออก ใ้ช่วยใช้ความชำนาญและถือสิทธิ์คนเก่าจองห้องใหม่ได้อีกห้อง

“มึงไปอยู่หะอะ กูไม่อยากเปลี่ยนห้อง” มันบอกแกมบังคับให้ผมย้ายไปอยู่ห้องใหม่

ห้องใหม่ของผมเป็นตึก กุฏิหลังนี้สร้างมานานอายุไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ ปี ผนังก่ออิฐหนากว่าธรรมดามาก ด้วยเหตุนี้ทำให้ไม่ว่ากลางวันอากาศจะร้อนอย่างไรเมื่อได้เข้ามานั่งในห้องนี้จะเย็นสบายเสมือนนั่งอยู่ในห้องทำความเย็น ประตูหน้าต่างมีขนาดใหญ่ทะอะทะ บานพับเป็นเดือยไม้ ถึงแม้กุฏิจะเก่าแต่ทางวัดก็ได้ซ่อมแซมไว้อย่างดี

เตียงของห้องนี้พิเศษกว่าห้องอื่นเพราะทำด้วยไม้อย่างดี ฝั่มีก็เรียบร้อยและพื้นไม้เตียงประกอบด้วยไม้เพียงสองแผ่นเท่านั้น มันจึงมีขนาดกว้างและหนา ผิวของไม้เป็นเงามันวับ เพราะใช้เตียงมานาน นี่ถ้ามีเงินซื้อที่นอนมาปูนอนแทนเสื่อเสี้ยหย่อยคงสบายมากผมคิด

เตียงตัวนี้ผมทราบ เด็กวัดใช้มาหลายรุ่นเต็มทีและทราบอีกว่าไม้แผ่นหนาที่เป็นพื้นเตียงเป็นไม้รองโคงศพมาก่อน จะจริงหรือเปล่าผมก็ไม่แน่ชัด แต่เมื่อนึกขึ้นมาทีไรก็อดที่จะเสียว ๆ ไม่ได้ กลัวผีจะมาทวงไม้คืน

ผมย้ายมาอยู่ห้องใหม่หลายเดือน อยู่มาวันหนึ่งชายกลางคนคนหนึ่งพาครอบครัวมาทำบุญเลี้ยงพระที่วัด ขณะที่พระกำลังฉัน ชายคนนั้นซึ่งผมทราบภายหลังว่าเป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่อยู่กระทรวงมหาดไทย ท่านปลื้มตัวจากครอบครัวเดินสำรวจไปทั้งวัด ที่สุดก็มาเฝ้าอยู่หน้าห้องผม ท่านมองผ่านหน้าต่างเข้ามาในห้อง

“น้องชาย น้องชาย” ท่านร้องเรียกผม

ผมรีบออกไปพบท่าน

“ผมขอเข้าไปดูในห้องหน่อยได้ไหม” ท่านขออนุญาตผมผู้เป็นเจ้าของห้อง

“ได้ครับ” ผมเชิญท่านเข้าห้อง พอท่านโผล่เข้ามาในห้องเท่านั้นท่านถึงกับอุทานร้องเสียงดัง

“เตียงยังอยู่หรือนี่” ท่านตรงรีเข้าไปที่เตียงเอามือลูบค้ำเบา ๆ “ยี่สิบกว่าปีมาแล้วผมเคยเป็นเด็กวัดอยู่ที่นั่นนอนห้องนี้และบนเตียงนี้แหละ” สายตาท่านจ้องดูเตียงไม่กะพริบ

“ผมรักเตียงเตียงนี้มาก” ท่านพูดต่อ “เพราะมันเป็นທີ່หลับนอนให้มีความสุขแก่ผม ตลอดเวลาที่อยู่วัด”

ต่อจากนั้นท่านได้เล่าเรื่องอดีตเก่า ๆ สมัยที่ท่านอยู่วัดให้ผมฟังหลายเรื่อง ตอนหนึ่งท่านบอกว่า

“เป็นนักเรียนอยู่วัดแหละดี เพราะวัดสอนให้เราทำอะไรหลายอย่างที่สำคัญคือสอนให้เรา รู้จักลำบาก การลำบากทำให้รู้จักคิด คนเราเมื่อรู้จักคิดแล้ว ทำอะไรก็เจริญ”

ท่านหายไปหลายวัน วันหนึ่งท่านก็วกกลับมาอีก มาครั้งนี้ท่านไม่ได้มาทำบุญเลี้ยงพระ ท่านขึ้นไปพบหลวงปู่เจ้าอาวาสแล้วตรงมาที่ห้องผม

“ผมอยากได้เตียงนี้ น้องจะขัดข้องไหม” ท่านแจ้งจุดประสงค์ให้ผมทราบ

ผมอึ้งไม่ตอบเพราะคิดไม่ถึงว่าจะถูกบ่อนคำถามเช่นนี้

“ไม่ต้องกลัวว่าผมจะเอาของน้องไปฟรี ๆ” ท่านพูดต่อ “ผมจะซื้อเตียงใหม่มาแทนให้”

“ท่านจะเอาไปทำไมละครับเตียงเก่า ๆ อย่างนี้”

ผมถามด้วยความสงสัยเพราะดูแล้วเห็นว่าไม่มีค่าอะไรกับท่านในขณะนั้น

“ผมไม่ได้เอาไปนอนหรือน้อง” ท่านพูดพลางเอามือมาตบไหล่ผมเบา ๆ “ผมจะเอาไว้เป็นที่ระลึก จะได้เตือนความจำว่าครั้งหนึ่งผมเคยนอนบนเตียงไม้แบบนี้แหละ”

“เตียงเป็นสมบัติของวัดนี้ครับ” ผมเลี้ยงไม่ยอมให้ เพราะไม่เชื่อว่าจะได้เตียงที่ดีกว่านี้มาแทน

“ผมพูดกับหลวงปู่แล้ว หลวงปู่ไม่ขัดข้อง บอกให้ผมตกลงกับน้องเอง”

ผมเฉยอีกเพราะไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไรดี ท่านเหมือนรู้ใจผม จึงพูดว่า

“ผมจะซื้อเตียงใหม่ให้อย่างดี ว่าไงตกลงไหม”

“สุดแต่ท่านเถอะครับ” ผมจำใจต้องยินยอมทั้ง ๆ ที่ไม่แน่ใจ

เย็นนั้นท่านก็ให้คนมายกเตียงในห้องพักผมไปพร้อมกับส่งเตียงใหม่มาแทน เตียงที่ได้มาใหม่เป็นเตียงไม้ใหม่เอี่ยมและที่ผมตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่งคือท่านซื้อที่นอน หมอน มุ้งแถมมาให้ด้วย

ผมไม่ได้นอนฟูกมานานหลังจากออกจากหอพัก พอได้เห็นฟูกมีอารมณ์อยากจะนอนขึ้นมา ตะหงิด ๆ แต่ขณะเดียวกันอดใจหายคิดถึงเตียงเก่าไม่ได้

คนมาส่งเตียงกลับไปแล้ว ผมก็จัดการปูที่นอนด้วยความเห่อ ปลอกหมอนผ้าปูที่นอนสีฟ้าอ่อน ปูเสร็จเรียบร้อยแล้วนอนอนมาก มุ้งก็ขาวสะอาด มุ้งหมอนของเก่าผมมัดเก็บเพราะมันไม่เหมาะสมกับเตียงใหม่เสียแล้ว

เช้าผมมีที่นอนใหม่แพร์สะพัดไปทั้งวัด เพื่อน ๆ เด็กวัดต่างแห่กันมาดูเตียงของผมไม่ขาดระยะ

“เฮ้ย ! มึงนอนหลับหรือวะ นุ่มนึ่มอย่างนี้” ไฉนก็จอมกะล่อนพูดพลางเอามือกดลงไปบนที่นอน

“เมื่อไหร่ใครจะมาขอแลกเตียงกับกูบ้างวะ” ไฉ้สมรพูดอย่างจริงจัง

“มึงนี่ดวงดีเป็นบ้า มีฟูกนอนตั้งแต่อยู่วัด” อีกคนหนึ่ง ว่าบ้าง ในขณะที่นั้นใครจะพูดอะไรผมไม่ว่าหรอก ขออย่างเดียวอย่าทำให้ที่นอนผมสกปรกเป็นใช้ได้

ส่วนไฉ้นวนั้น ตั้งแต่วันแรก ๆ มาแล้ว ไม่พูดมากเหมือนคนอื่นแต่มาห้องผมบ่อย มาแต่ละครั้งไม่ค่อยนั่ง ชอบนอน

เมื่อผมมีที่นอนทำให้นอนหลับสบาย ไม่เจ็บหลัง พลิกตะแคงได้บันเทิง เสียวอยู่อย่างตรงที่สกปรกง่าย ต้องซักบ่อย เป็ดึงทั้งแรงงานและผงซักฟอก ผ้าปูที่นอนใช้ได้ไม่นานก็ขาดเร็วเพื่อนผู้รู้บอกว่าเหตุที่ผ้าปูที่นอนขาดเร็วเพราะผมใช้ไม่เป็นซักบ่อยเกินไปทำให้เปื่อยเร็ว แต่บางคนค้านว่าไม่จริงหรอกเหตุที่ผ้าปูที่นอนขาดเร็วเพราะผมนอนมากเกินไปต่างหาก

อีก ๒ ปีต่อมาไฉ้นวยเรียนสำเร็จกฎหมายมันจึงออกไปจากวัดก่อนผม ส่วนผมเรียนอยู่หลายปีไม่สำเร็จ เปื่อเรียนขึ้นมาจึงหางานทำ เมื่อมีงานทำก็รู้สึกกระดากที่จะอาศัยอยู่ในวัดอีกต่อไป ผมจึงออกไปเช่าบ้านอยู่เอง

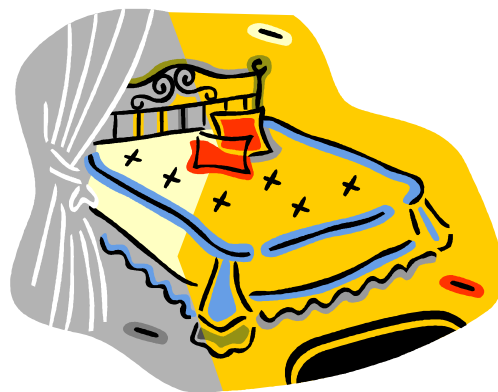
ไฉ้นวยรับราชการก้าวหน้าขึ้นเรื่อย ๆ ส่วนผมนั้นทำงานจับหลักไม่แน่นอน เพราะไม่มีความรู้เป็นขั้นเป็นอันเข้างานนี้ออกงานโน้นตามความพอใจอนาคตเขาแน่ไม่ได้

ระยะหลังผมไม่ค่อยได้พบกับไฉ้นวยบ่อยนักเพราะต่างก็มีภาระต้องทำมาหาเลี้ยงลูกเมียของตัวเอง แต่เมื่อพบกันครั้งไรไฉ้นวยมักจะถือโอกาสขุดคุ้ยเรื่องเก่ามาตำผมว่า

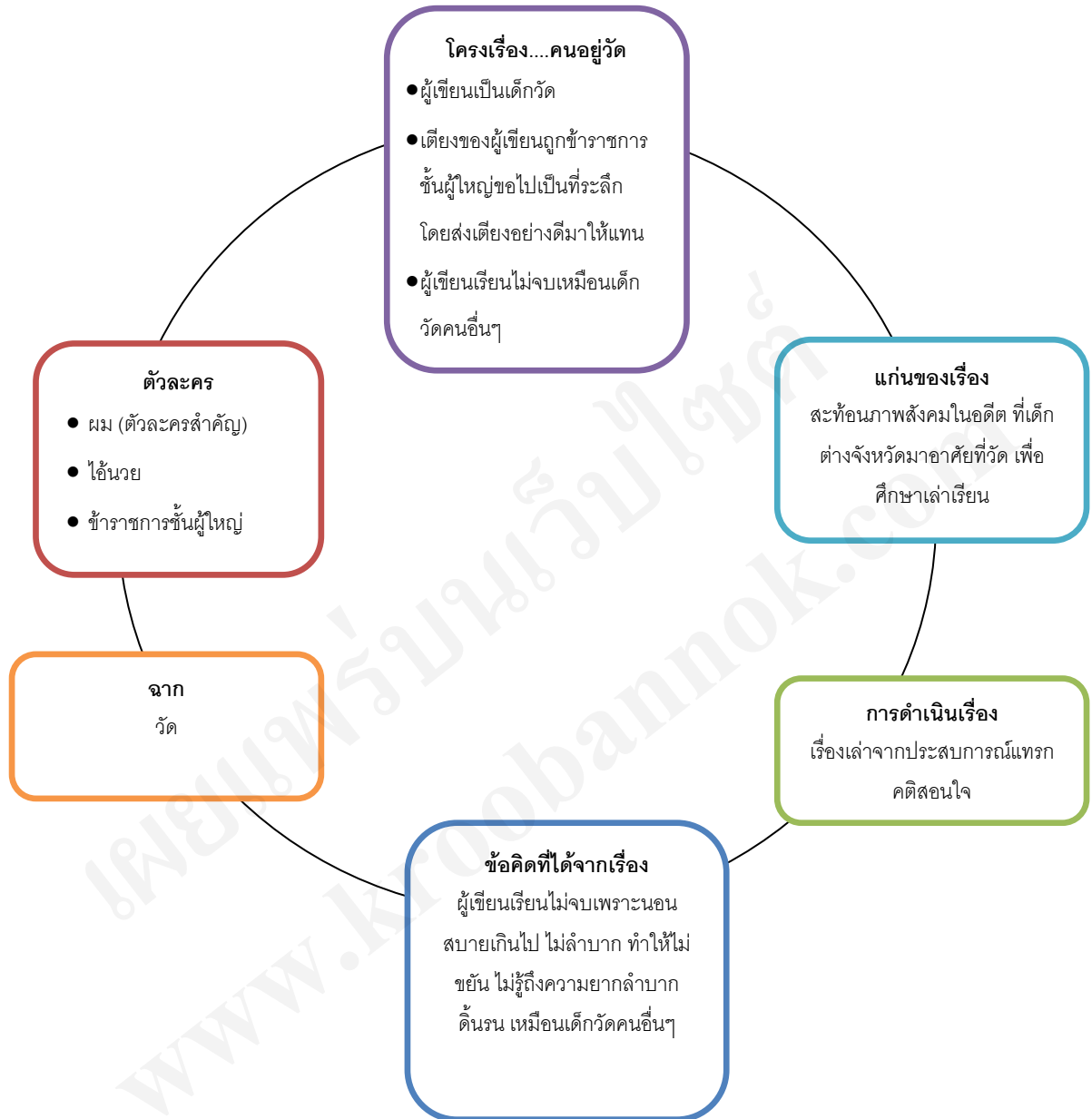
“มึงนะ ! เรียนไม่จบก็เพราะเตียง สมัยมึงอยู่วัดมึงนอนสบายเกินไป”

ตอนมันพูดครั้งแรก ๆ ผมไม่เห็นด้วยเลย แต่พอหลายครั้งเข้า ทำให้ผมคิด

“เออ ! อาจจะเป็นจริงของมัน”

ตัวอย่าง แผนผังความคิด (Mind Map) เรื่องสั้นเรื่อง คนอยู่วัด

การเขียนเรื่องสั้น
จะเลือกเขียนในแนวใดก็ได้ขึ้นอยู่กับ
ประสบการณ์ ความรู้ และอารมณ์ของผู้เขียน
ที่จะจินตนาการ ซึ่งมีความแตกต่างกันไป
โดยไม่จำเป็นต้องยึดหลักการเขียนเรื่องสั้นเป็นหลัก
ขึ้นอยู่กับผู้เขียนจะมีแนวสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ขึ้น
ให้เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง

กิจกรรมที่ ๑

อ่านเรื่องสั้นต่อไปแล้วเติมแผนผังความคิด(Mind Map) ให้สมบูรณ์

อรุณรุ่งที่หินกอง

เรียบเรียง

รถผ่านนิหารแดงมาได้ไม่เท่าใด เมฆฝนซึ่งคลุมเครืออยู่บนท้องฟ้าเหนือศีรษะนับตั้งแต่
ออกจากปราจีนบุรีมาเมื่อตอนหัวค่ำก็แตกออก เสียงพายุพัดลันมาจากป่าทางเชิงเขาขวามือ ฝน
เม็ดและเย็นเฉียบเหมือนลูกเห็บกระทบกระจกหน้ารถดังราวข้างตอกแตก

สามีข้าเลื่องดูภรรยาสาว ซึ่งห่อตัวอยู่ในเสื้อฝนข้าง ๆ เขากามเบา ๆ ว่า

“ค่อยยังชั่วขึ้นหรือยัง?”

ภรรยาเงยหน้าซึ่งชุ่มไปด้วยเหงื่อขึ้นนิดหน่อย พยายามกัดฟันและฝืนยิ้ม แต่ก็เหลือวิสัย
เสียงที่หลุดออกมาจากริมฝีปากกลายเป็นเสียงครางเบา ๆ

“ถ้าจะไปไม่ถึงกรุงเทพ ฯ เสียแล้วละคะ คุณพี่ มันปวดถึงขึ้นมาทุกที” หล่อนขมวดคิ้ว
หน้า หยุตหนึ่งไปหน่อยหนึ่งจึงพิมพ์ต่อ “รู้ยังไม่มาดีกว่า”

สามีมิได้ตอบประการใด สายตาของเขาเพ่งอยู่กับถนนในแสงไฟใหญ่ข้างหน้า ขณะนั้นรถ
กำลังแล่นอยู่ด้วยความเร็วไม่ต่ำกว่าชั่วโมงละ ๕๐ ไมล์ แม้จะนับว่าเร็วพอใช้สำหรับเวลามืดค่ำ
และอากาศขมุกขมัวในยามฝนตกเช่นนี้ มันก็ช้า ไม่เร็วทันใจเขา

ก็ออกจะเป็นคราวเคราะห์หรือร้ายของเขา... หรือจะพูดให้ตรง ของนุช... อยู่สักหน่อยที่ความ
ตั้งใจในการที่จะไปเยี่ยมคุณแม่ที่กรุงเทพฯ ฯ คราวนี้ เกิดเจ้ากรรมมาปวดครรภ์ขึ้นกลางทางโดยไม่รู้
เนื้อรู้ตัว หรือแสดงอาการบอกล่วงหน้าเลย การที่จะย้อนกลับไปปราจีนหรืออย่างน้อยนครนายกใน
ขณะนั้น เป็นการเสี่ยงอันตรายเท่า ๆ กับจะแวะพักกลางทางเสียชั่วคราว ที่ใกล้ที่สุดที่เขานึกได้
และมีหมอรู้จักกันอยู่ก็คือสระบุรี ชายหนุ่มบังคับมือซึ่งสั่นสะท้านเพราะสายฝนและพายุ กำ
พวงมาลัยรถแน่น พยายามกุมสติอดกลั้นต่อเสียงครางของภรรยา ซึ่งครางถี่ขึ้นมาอย่างน่าสมเพช
เวทนา

รถผ่านหมู่บ้านสุดท้าย ขึ้นเนินเขาสูง เลี้ยวไปสู่ทางตำบลหินกอง ล้อกระทบกับหินหรือไม้
ท่อนหนึ่งซึ่งขวางทางอยู่ รถกระดอนขึ้นแล้วตกลงและแล่นต่อไป นุชเปล่งเสียงเสียงร้องออกมา
เสียงปลาบเข้าหัวใจเขาว่า

“นุชทนไม่ไหวค่ะ คุณพี่ รู้สึกเหมือนจะขาดใจ หยุตรถให้นุชตายอย่างสงบ ๆ ดีกว่า”

สามีทะเลาะรถเบาลง ความสงสารภรรยาทำให้กลั้นน้ำตาไว้ไม่ได้ เขารู้ดีว่าการที่จะหยุดรถ ขอลาศัยชาวบ้านแถวนั้นพักอยู่สักครู่ จะไม่ช่วยให้เกิดประโยชน์อะไรขึ้นเลย

“พยายามแข็งใจอีกหน่อยได้ไหมนุช อีกไม่กี่กิโลก็จะถึงสระบุรีแล้ว ฉันจะพานุชไปที่นั่น ไม่ไปกรุงเทพ ะละ”

ภรรยากัดฟันสะกดกลั้นความเจ็บปวด คิ้วทั้งคู่ขมวดเข้าหากันริมฝีปากก็เฝ้มนแน่น หล่อนพยักหน้าช้า ๆ ไม่สามารถที่จะตอบอะไรได้ เพียง ๖๐๐ คันนั้นออกเล่นต่อไปช้าและระมัดระวังจนเกือบเป็นคลาน พอเข้าเขตสี่แยกหินกอง เลี้ยวขวาเข้าสู่ถนนพหลโยธินซึ่งจะไปสระบุรี ยังไม่ทันที่จะพ้นจากบริเวณที่พักรถกลางทางไป นุชก็เอื้อมมือมาบีบแขนสามีไว้แน่น เสียงที่ลอดรถไฟซึ่งขบกันแน่นครางเกือบฟังไม่รู้เรื่องว่า

“หยุดเถอะค่ะ คุณพี่ ขึ้นไปสระบุรี นุชคงขาดใจตายเสียก่อน” แล้วหล่อนก็ซบศีรษะลงกับไหล่ของเขา เป็นลมสิ้นสติไปด้วยความเจ็บปวด

สามีหยุดรถทันที โดยยังไม่ดับเครื่อง มองดูภรรยาซึ่งหายใจรวย ๆ แล้วก็ชะโงกหน้าออกไปเหลียวดูรอบบริเวณ

ขณะนั้นฝนค่อยซาเม็ด มีแต่ละอองโปรยมาไม่ขาดสาย จะแลไปทางไหนก็มีแต่ความมืด นอกจากร้านข้าวแกงและร้านกาแฟสองสามแห่งที่ตลาดข้างหลัง และห้องแถวแห่งหนึ่งข้างหน้า ห่างจากที่จอดรถออกไปไม่ถึง ๒๐ วา หน้าอาคารจะปิดแต่ก็ยังจุดไฟสว่าง ป้ายสีขาว ๆ ในแสงสลัวกลางของหน้าต่างห้องชั้นบน ซึ่งแสงไฟส่องออกมาเป็นที่น่าสังเกต ทำให้อดรู้สึกขึ้นมาไม่ได้ว่า ขณะนั้นเขากำลังยืนอยู่ในหุบเขาร้างหรือท่ามกลางเขาวงกต และตรงออกเป็นแสงสว่างบอกหนทางในปัจจุบัน ตลอดจนแสงสว่างของทางในชีวิตอนาคต บางทีความหวังของเขาอาจอยู่ที่นั่น ชายหนุ่มเหยียบคลัชเข้าเกียร์ออกรถต่อไปช้า ๆ แล้วก็หยุดลงตรงหน้าห้องนั้นพลางดับเครื่องและปิดไฟ

ป้ายที่เขาแลเห็นเมื่อตะกั้มีได้ใหญ่โตถึงขนาดที่เขาคิด พอเปิดไฟฉาย แสงสว่างของมันพุ่งปราดกราดไปจับอยู่ที่นั่น ก็รู้สึกเหมือนหัวใจจะขึ้นมาติดอยู่ที่คอหอยด้วยความตื่นเต็นอย่างบอกไม่ถูก มันไม่มีอะไรมากนัก นอกจากบรรทัดหนึ่งของตัวหนังสือสีดำขนาดใหญ่ว่า “กฤษณาภิรมารเวช” และอีกบรรทัดหนึ่ง ข้างล่างลงมาย่อมากกว่าหน่อย “ผดุงครรภ์ชั้น ๑” ด้วยสีเดียวกัน บนพื้นกระดานป้ายสีขา

แต่ก็เท่านั้นเองที่เขาต้องการ เท่านั้นเองที่ทำให้เขารู้สึกเหมือนก้าวขึ้นมาจากเหวลึก ซึ่งเต็มไปด้วยความทรมานใจราวกับตกนรกทั้งเป็น...

เขาเปิดประตูรถออก ค่อย ๆ อุ้มภรรยาผู้สิ้นสติอยู่อย่างเบาที่สุดที่จะเบาได้ เหมือนอุ้มเด็ก ๆ ขึ้นมาไว้ในอ้อมแขน หยุดอยู่นิดหนึ่งกลางละอองฝนที่ยังโปรยปรายหิม ๆ แล้วก็เดินเข้าไปจนถึงประตูห้องนั้น ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวเสกสากอยู่ชั้นบน เสียงคนพิมพ์และเสียงภาชนะ

กระทบกัน จิ้งร้องเรียกเบา ๆ ๒-๓ ครั้ง สักครู่จึงมีหญิงผู้หนึ่งอายุประมาณกลางคนผมเผ้ารุงรัง ถือตะเกียงหลอดเยียมหน้าออกมาทางหน้าต่างที่เปิดอยู่ ตั้งกระทู้ถามห้วน ๆ อย่างมะนาวไม่มีน้ำว่า

“ใคร?”

“ผมเอง” ชายหนุ่มขานตอบ “หมอบอกไหม?”

“อยู่ ทุระอะไร?”

“นุช...เอื่อ ภรรยาของผมกำลัง... กำลังจะคลอดลูก....”

หญิงผู้นั้นสะดุ้งตื่นเหนื่อศีรษะ ชะโงกหน้าลงมาอีก พิจารณาดูร่างซึ่งสิ้นสติอยู่ในอ้อมแขนของผู้พูด นิ่งอยู่สักครู่จึงบอกว่า

“คอยประเดี๋ยว ฉันจะลงไปเปิดประตูรับคุณ..”

“เข้ามา..” แกว่า สีหน้าเหมือนในชีวิตจะไม่เคยยิ้ม

ชายหนุ่มปฏิบัติตามเหมือนเด็กกว้างาย เขาคุ้มภรรยาตะแคงตัวผ่านประตูซึ่งเปิดออกแต่เพียงบานเดียวเข้าไป หญิงผู้นั้นพลิกทางให้เขา ปิดประตูลงกลอนเสียอย่างเก่าแล้วก็เดินนำหน้าไปข้างหลังสู່ห้องกว้างอีกห้องหนึ่ง ซึ่งมีเตียงสำหรับคนไข้ เครื่องใช้ในการแพทย์วางอยู่ในตู้ และบนหิ้งตามฝาผนังระเกะระกะ บางแห่งหยากไยและเขม่าไฟรุงรังราวกับว่าไม่ได้ใช้มาเป็นแรมปี

หญิงผู้นั้นวางตะเกียงลงบนโต๊ะกลางห้อง แล้วชี้ไปที่เตียง

“วางลงบนนั้นแหละ”

แม้จะได้วางนุชลงบนเตียงนั้นแล้ว ชายหนุ่มก็ยังยืนงออยู่ เหมือนผู้ที่กำลังเคลิ้มฝันถูกมนต์สะกด เหตุการณ์ที่ปรากฏอยู่ต่อหน้าเขาขณะนั้น ดูเต็มไปด้วยบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมไม่ต่างอะไรกันกับ นวนิยายหรือภาพยนตร์จกญกัย เต็มไปด้วยความลึกลับหวาดเสียวมากกว่าจะเป็นจริง

หญิงสาวคนหนึ่งเพียงจะมีลูกเป็นคนแรกถูกสามีหนุ่มพาผ่านท่าฝน และพายุกล้ามาเจอร้าน ผดุงครรภ์เข้าในชนบทกลางทุ่งและป่าเขา และขณะนั้นกำลังอยู่ในสภาพซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นสถานพยาบาลแต่ร้างอย่างน่ากลัว ต่อมาหญิงผู้มีลักษณะไม่ต่างอะไรกันกับแม่มด

ชายหนุ่มหยุดคิด สะดุ้งขึ้นทั้งตัว เมื่อได้ยินเสียงหัว ๆ เหมือนมะนาวไม่มีน้ำเอ่ยขึ้นข้างหลัง

“ออกไปคอยข้างนอกก่อน ฉันตรวจแล้ว เด็กอยู่ในทางผิดปกติ แม่ก็กระตุกเชิงกรานแคบ อาจต้องใช้เครื่อง”

เขาเดินตามแกออกนอกประตูและฝาประจันห้องซึ่งกรูดด้วยกระจกฝ้า งงเสียจนไม่รู้จะพูดอะไร และจะชักอะไร จนกระทั่งนั่งลงบนเก้าอี้ที่แกชี้ให้แล้วนั่นเอง จึงแข็งใจถามออกมาว่า

“คุณหมอล่ะครับไปไหน?”

“ฉันนี่แหละหมอ” แกบอก “ฉันนี่แหละกฤษณา कुमारเวช” แล้วหันกลับไปในห้องนั้น และปิดประตูเสีย ทิ้งให้ชายหนุ่มนั่งตะลึงอยู่กับที่แต่ผู้เดียว

ลักษณะของหญิงผู้นั้น ตลอดจนท่าทีของแก และความเป็นอยู่ของสถานที่นั้น ไม่มีอะไรเลยสำหรับจะให้ความปลอบใจแก่เขาได้ แต่เหตุใดเขาจึงยอมมอบชีวิตของนุชไว้ในมือแกเล่า ? มันอาจจะเป็นเพราะคนเราในเวลาใกล้จะจมน้ำตาย แม้ฟางข้าวก็เป็นความหวังของเขา ด้วยคิดว่าจะช่วยประคองชีวิตไว้ได้ และบางทีมันก็อาจจะเป็นเพราะความคิดของเขาสับสนจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มันและงงเกินไปจนคิดอะไรไม่ออก ตกลงใจก็ไม่ถูกจนกระทั่งเหตุการณ์มันเกิดขึ้นแล้ว....

หน้าตาของคนเราอาจจะหลอกกันได้ เขาพยายามปลอบใจ แกอาจเป็นหมอต่าแยที่เก่งอยู่ในย่านนี้ เพียงแต่ความเคยชินกันมาแต่ปู่ตายาย ทำให้ชาวไร่ชาวนาแถบนั้นนิยมการคลอต่อโดยหมอต่าแยประจำตำบลและหมู่บ้าน แทนที่จะหันมาหาผดุงครรภ์สมัยใหม่แต่... ชายหนุ่มเฝ้าหาแวบเมื่อได้คิดขึ้นมา...หญิงผู้นั้นใช้กฤษณา कुमारเวชแน่หรือ?

อีกครั้งหนึ่งเขาสะดุ้งตื่นลุกขึ้นสุดตัว เดินกระสับกระส่ายวนไปเวียนมาอยู่หน้าประตูห้องนั้น แต่แล้วก็หันกลับไปทักอึดตัวเก่าอีกทรมานใจตนเองอย่างสุดที่จะบรรยายได้ เวลาจะล่วงไปนานเท่าไรไม่อาจบอกถูก จนกระทั่งอ่อนเพลียไปด้วยความตรากตรำจากการเดินทางมาหลายชั่วโมง ในที่สุดก็โงกหงุดหงิด หลับ ๆ ตื่น ๆ ด้วยความลึมตัว

เขามาได้สติตื่นขึ้นอีกครั้งก็ต่อเมื่อได้ยินเสียงเครื่องยนต์มาหยุดอยู่ที่หน้าร้านเสียงคนพูดกันเอะอะ เมื่อเดินไปถอดกลอนประตูเปิดออกดู ก็แลเห็นจิปัคนหนึ่งจอดอยู่ ชายสามสี่คน บางถือเชือก บ้างถือไฟฉาย บ้างก็ห่อผ้าซึ่งเขาไม่รู้ว่าทำอะไรเดินตรงเข้ามาหา

“คุณมาทำอะไรอยู่ที่นี่”

ชายหนุ่มขี้ตามองหน้าผู้ถามอย่างงัวเงีย แล้วก็ตอบว่า

“ภรรยาผมกำลังคลอดลูกอยู่ข้างใน”

ชายคนนั้นหันกลับไปมองหน้าพวกที่มาด้วยอย่างกะทันหัน ในท่ามกลางความมืดเช่นนี้ ชายหนุ่มไม่สามารถจะแลเห็นหน้าเขาได้ถนัด แต่ก็อดรู้สึกไม่ได้ว่า อากาศรอบ ๆ กาย เต็มไปด้วยความอึดอัดเคร่งเครียด ครั้นแล้วชายคนนั้นก็หันกลับมาหาเขาอีก

“คุณหมายความว่า ภรรยาของคุณกำลังคลอดลูกอยู่กับคุณกฤษณา कुमारเวช ี่นี้?”

“ครับ”

“คุณพระช่วย” เสียงคนพวกนั้นพึมพำ

ไม่อะไรก็อะไรคงจะผิดพลาดไปสักอย่างเป็นแน่ เขาคิด หลีกทางให้คนพวกนั้นเข้ามาข้างใน สองจิตสองใจไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรต่อไป ไม่รู้จนกระทั่งว่าคนพวกนั้นเป็นใคร

ชายที่เป็นหัวหน้านั่งลงบนเก้าอี้อย่างอ่อนใจ สักครู่จึงเงยหน้าขึ้นดูชายหนุ่ม

“พวกผมติดตามคนไข้หนีจากโรงพยาบาลสมเด็จพระยามาแต่กลางวัน” เขาอธิบาย “เชื่อกันว่า อยากรู้ก็คงกลับมาถิ่นเดิมของแก ตกกลางคืนก็เป็นความจริง คุณพระช่วย คนไข้ นั้นเป็นผู้หญิง แกคือ กฤษณา กุมารเวช นางผดุงครรภ์ที่กำลังอยู่กับภรรยาของคุณ เราเอาตัวแกไปรักษาว่าหกเดือนมาแล้ว”

ชายหนุ่มได้ฟังก็หน้ามืด จนกระทั่งเซกลงไปปะทะกับฝาห้องต้องเอามือยันไว้ รู้สึกลำคอแห้งผาก นัยน์ตาก็พร่าไปหมด พยายามสะกดใจอยู่นาน จึงหลุดออกมาได้ว่า

“โอ้...นุช”

“ผมไม่รู้ว่าแกจัดการกับภรรยาของคุณไปอย่างไรบ้าง” หัวหน้าพนักงานจากโรงพยาบาลโรคจิต กล่าวต่อไป “แต่ถ้ายังไม่สาย เราไม่ควรจะรื้อเธออีก”

ใครคนหนึ่งให้ความคิดว่า การที่จะฟังประตูเข้าไปซึ่ง ๆ หน้า อาจจะเป็นอันตรายแก่หญิงสาวผู้เคราะห์ร้ายซึ่งกำลังคลอเคลีย ไม่มีใครรู้ได้ว่าคนบ้าจะทำอะไรลงไปบ้างเมื่อตกใจ ฉะนั้นทางที่ดีจึงควรจะส่งคนอ้อมไปข้างหลัง ปีนหน้าต่างย่องเข้าไปรวบแกไว้อย่าให้ทันรู้ตัว

“ผมยอมให้ทำอย่างนั้นไม่ได้” ชายหนุ่มค้าน “แกไม่ใช่ทำการคลอดให้ภรรยาผมตามปกติ แต่ต้องใช้เครื่อง ชีวิตของภรรยาผมอยู่ที่อารมณ์แก่ขณะนี้เท่านั้น วิธีเดียวที่ผมเห็นดีที่สุดจึงควรปล่อยให้แกใช้ความรู้ความชำนาญ จากสติสัมปชัญญะที่เหลืออยู่ต่อไป สัมปชัญญะ และอะไรก็ตามที่เหลืออยู่ในอนุสติของแกเวลานี้เท่านั้น เป็นความหวังของเรา”

เมื่อผู้รับผิดชอบในชีวิตของคนไข้ขณะนั้นยื่นกรานดังนี้ ทุกคนก็ต้องยอมจำนนได้แต่นั่งคอยเวลากันอยู่ด้วยหัวใจอันเต้นแรง ชั่วโมงหนึ่งล่วงไป สองชั่วโมงล่วงไป ได้ยินเสียงภาชนะกระทบกันบ้าง เสียงล้างมือหรืออะไร เสียงติดไฟฟูเครื่องมือกระทบกัน เสียงโยนหลอดยาฉีดลงกระโถน ต่อมาทุกสิ่งทุกอย่างก็เงียบ

ก่อนฟ้าสว่างนิดหน่อย ผ่นหยุดซาเม็ด เมื่อทุกคนกำลังจะม่อยหลับไปตาม ๆ กันนั่นเอง ต่างก็สะดุ้งตื่นทั้งตัวเพราะเสียงเด็กร้องจ้า ต่อมาก็เสียงอาบน้ำ เสียงพึมพำเหมือนจะเทกลม่อม อีกไม่ช้าไม่นาน ประตูชั้นในก็เปิดออก กฤษณา กุมารเวช ผมเผ้ารุงรังตามเคย กลิ่นไลโซลยังติดอยู่ที่เสื้อและมือ ก้าวออกมาเกาะกรอบประตูอยู่ ยิ้มอย่างอ่อนโยนที่สุดอย่างที่เขาไม่เคยเห็นหญิงใดได้ เคยยิ้มอย่างนั้นมาก่อน ปากฎขึ้นเหนือริมฝีปาก ขณะที่แกพึมพำว่า

“เรียบริ้อยคะ ผู้ชาย.. หน้าไม่ต่ำกว่า ๗-๘ ปอนด์เห็นจะได้ สบายทั้งแม่ลูกเชิญเข้ามาดูซิคะ”

ชายหนุ่มลุกขึ้นอย่างโผเผ เดินโซเซเหมือนคนที่ขวัญไม่อยู่กับตัว ผ่านหน้าแกเข้าไปในห้องนั้น มองดูลูกซึ่งหลับสนิทอยู่บนเบาะชั่วคราว หันไปมองภรรยาสาวที่นอนอยู่บนเตียง แล้วก็ก้าวเข้าไปคุกเข่าลงที่พื้นข้าง ๆ จ้องดูตาอันดำซึ่งของหล่อนซึ่งลึ้มขึ้นยิ้มตอบเขาอย่างเต็มไปด้วยความสุข

“คุณพี่” หล่อนเรียกเบา ๆ

สามีซบหน้าลงข้างหมอนที่หล่อนหนุน ตื่นตันไปด้วยความยินดีจนพูดไม่ออก ต่อมา
สายตาของหล่อนและเขาก็หันไปจับอยู่ที่ลูก

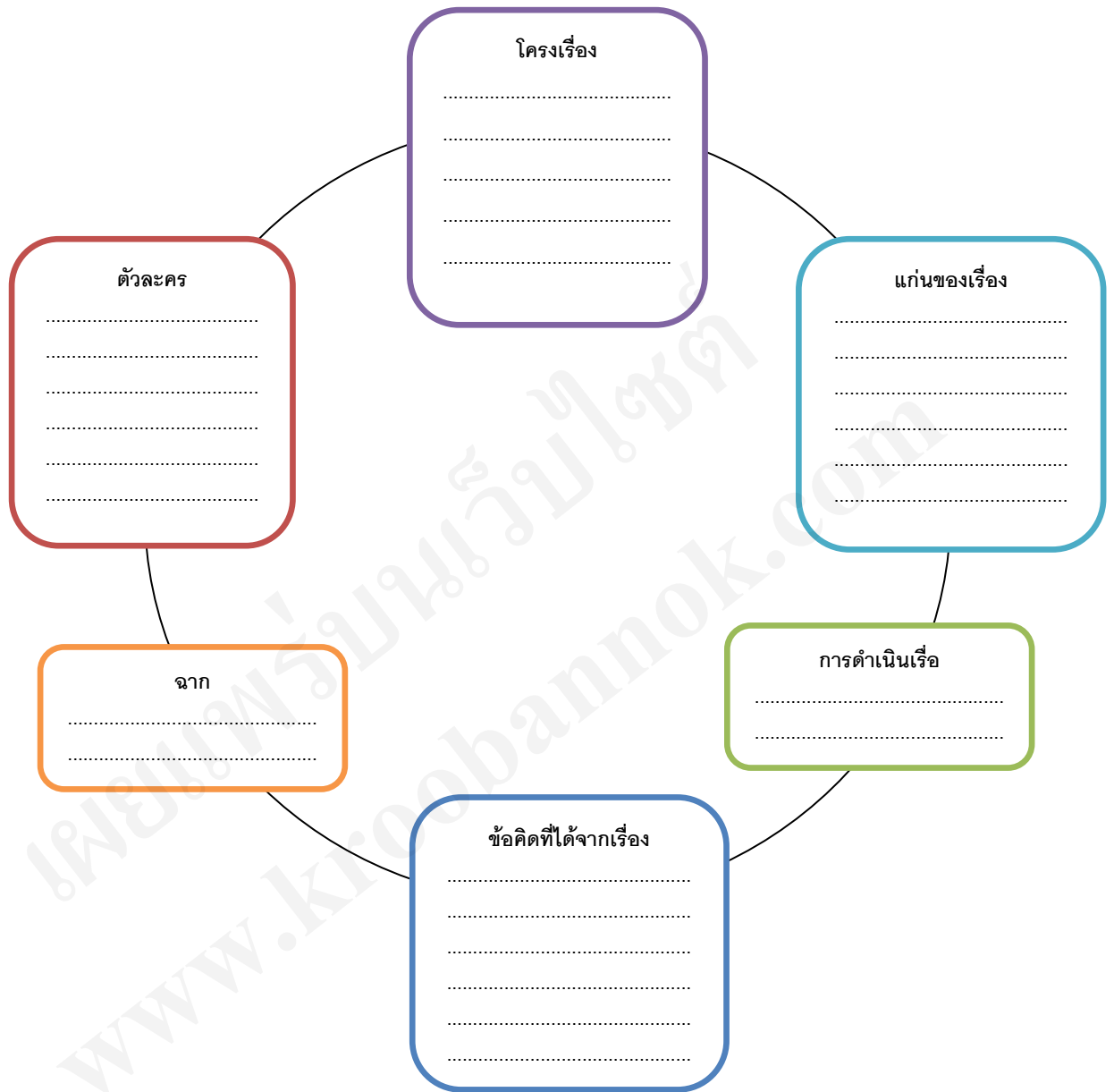
“ผู้ชาย” เขาพิมพ์่า “สมด้วยคำอธิษฐานของฉันที่ตั้งไว้”

ความอ่อนระหอยโรยแรงทำให้พ่อแม่และลูกหลับไปอีกวาระหนึ่ง จนกระทั่งแดดกล้า
ความมืดที่น่าสยดสยอง ความมืดที่น่ากลัวผ่านไปแล้ว วันใหม่กำลังจะมาถึง พร้อมกับชีวิตใหม่อีก
ชีวิตหนึ่ง

ในขณะที่เดียวกันนั้น หญิงผู้วิกลจริตเพราะความเศร้าเสียใจ ในการที่ได้เคยทำการคลอด
ให้แก่ลูกสาว ซึ่งเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขคนเดียวของแกพลาดไป ถึงแก่ความตายทั้งแม่และลูก ก็ถูกนำ
ตัวกลับไปสู่สถานที่ที่แกจะต้องอยู่ต่อไป จนกว่าจะรักษาหาย มันอาจจะเป็นเวลาแรมเดือน และ
มันอาจจะแรมปีหรือชั่วชีวิต ไม่มีใครบอกได้

แผนผังความคิด (Mind Map) เรื่องสั้น เรื่องอรุณรุ่งที่หिनกอง

กิจกรรมที่ ๒

ให้นักเรียนเขียนบทเพลงที่นักเรียนชอบ ๑ บทเพลง แล้วปฏิบัติตามกิจกรรมต่อไปนี้

1. ให้นักเรียนสร้างแผนผังความคิด (Mind map) โครงเรื่องสั้น ตามเนื้อหาในบทเพลง
2. แต่งเรื่องสั้น ๑ เรื่องจากโครงเรื่อง พร้อมตั้งชื่อเรื่อง

ตัวอย่างบทเพลง

เพลงเจ็บแต่จบ

อ้อฟ ปองศักดิ์ รัตนพงษ์

ถ้าตอนนี้เรายังรัก
เรียกเธอที่รักได้เต็มหัวใจ
อาจมีเหตุผลที่ยังห่วงใย
ที่ยังใส่ใจ อย่างที่เคยเป็น

แต่ความเป็นจริงมันจบแล้ว
สิ้นสุดทางรัก ที่เคยร่วมเดิน
ไม่มีเหตุผลที่จะห่วงใย
ที่จะใส่ใจ เพราะสงสารกัน

การยังให้ความหวัง บรรเทาความผิดหวัง
มันก็ดีแค่ชั่วคราว
แต่ความจริงทรمانรู้หรือป่าว
ที่ยังยากจะตัดใจ

ถ้ามันจะเจ็บแล้วมันจะจบ
ต้องเจ็บเท่าไรก็ยอม
แต่ถ้าค่อยๆ เจ็บแล้วค่อยๆ ทรमान
ต่อไปอีกนานแสนนาน ฉันไม่ยอม

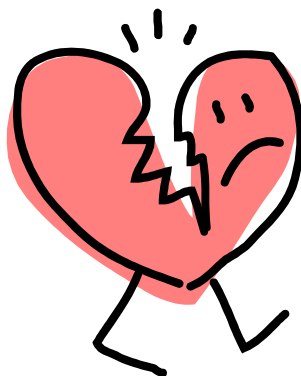
ฉันต้องเสียใจอยู่แล้ว
เจ็บสักแค่ไหนก็ไม่ถึงตาย

โปรดอย่าสงสัยสาร โปรดอย่าเห็นใจ
เพราะมันหายไป จบวันนี้ดีกว่า
การยังให้ความหวัง บรรเทาความผิดหวัง
มันก็ดีแค่ชั่วคราว
แต่ความจริงทราบรู้หรือเปล่า
ที่ยังยากจะตัดใจ

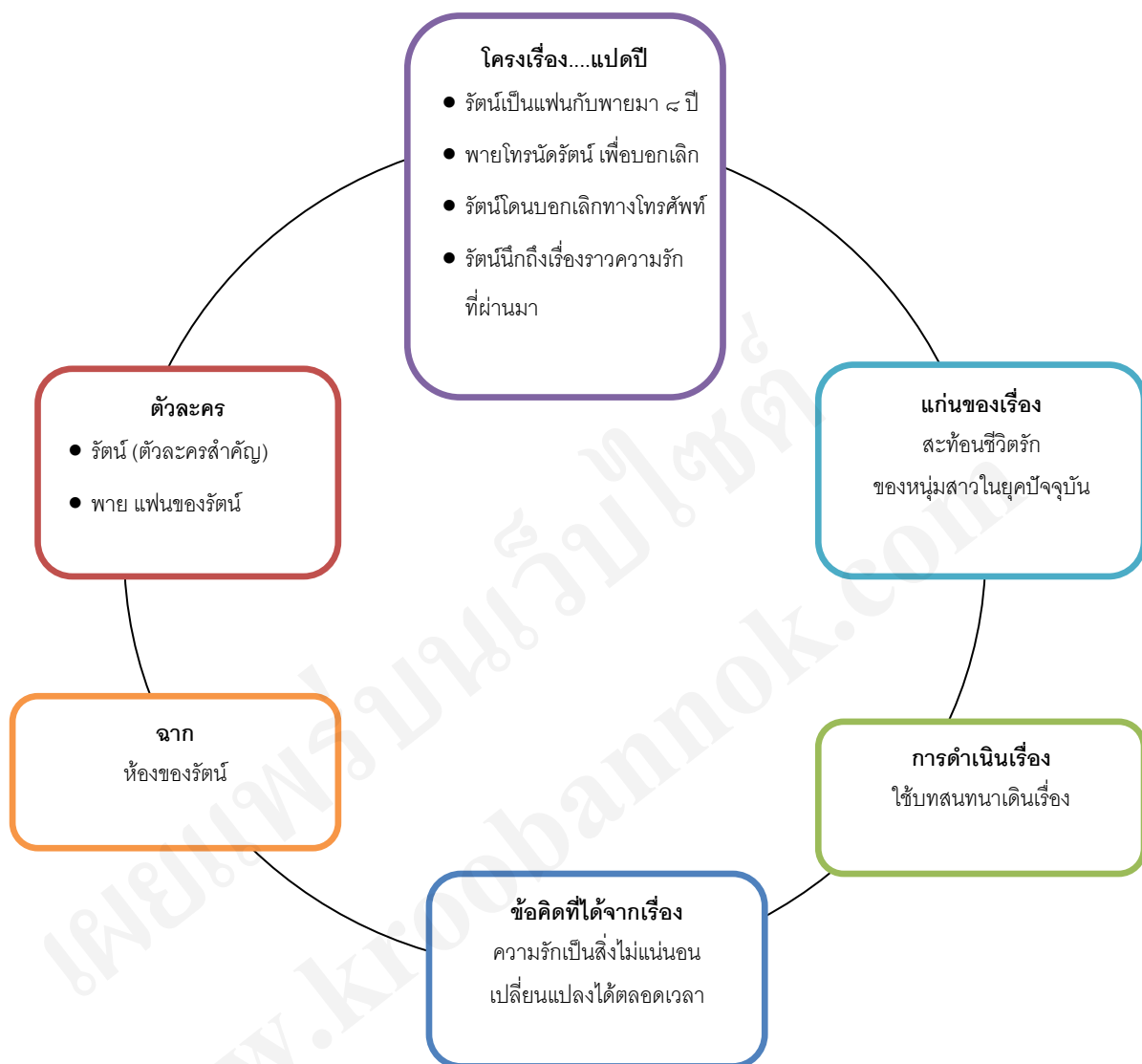
ถ้ามันจะเจ็บแล้วมันจะจบ
ต้องเจ็บเท่าไรก็ยอม
แต่ถ้าค่อยๆ เจ็บแล้วค่อยๆ ทรมาน
ต่อไปอีกนานแสนนาน ฉันไม่ยอม

ถ้ามันจะเจ็บแล้วมันจะจบ
ต้องเจ็บเท่าไรก็ยอม
แต่ถ้าค่อยๆ เจ็บแล้วค่อยๆ ทรมาน
ต่อไปอีกนานแสนนาน

แม้รักเธออยู่ แต่ยิ่งรักเท่าไร
ต้องเตือนหัวใจทุกวัน
ว่าถ้าค่อยๆ เจ็บ ถ้าค่อยๆ ทรมาน
ต่อไปอีกนานแสนนาน
ฉันไม่ยอม ฉันไม่ยอม

ตัวอย่างการสร้างโครงเรื่องด้วยแผนผังความคิด (Mind map)

ตัวอย่างการเขียนเรื่องสั้น

แปดปี

ฟ้า พูลวรลักษณ์
๒๔ เรื่องสั้นของฟ้า

๑

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ปลุกให้ฉันตื่น ฉันงัวเงียเอามือค้นหาที่มาของเสียง
ดึงโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋าถือ เห็นว่าเป็นเบอร์ของพายุ มันทำให้ฉันอารมณ์ดีขึ้นนิดหนึ่ง
“โหล พายุหรือ นี่กี่โมง”

สายตาฉันมองไปที่นาฬิกาข้างฝา มันบอกเวลา ๘.๓๐ นาฬิกา
ปกติพายุจะไม่ตื่นเช้าอย่างนี้นี่นา
“รัตน์ ผมโทรมาปลุกหรือเปล่า ขอโทษด้วยนะ”

เสียงคุ้นเคยของเขา ทำให้ฉันหัวเราะ
“ไม่เป็นไรหรอก วันนี้นึกอะไรขึ้นมา ตื่นแต่เช้า วันนี้วันอาทิตย์ไม่ใช่หรือ รัตน์ยังนอนไม่อึมเลย”
“อยากนัดเจอนะ”
“อืมม”

ฉันขานรับอย่างเกียจคร้าน ฉันยังคงนอนคุยกับเขา ขยับหมอนขึ้นไปนิดหนึ่ง

“บ่ายนี้ได้ไหม”

“บ่ายนี้” ฉันทวนคำอย่างแปลกใจ ปกติเขาไม่นัดฉันเวลาบ่าย

“ทำไมละ ตอนเย็นดีกว่ามั้ง เจอกันที่อพาร์ทเมนต์ของเธอดีไหม จะได้ไปกินข้าวเย็นด้วยกัน”

“อย่าดีกว่า ผมมีเรื่องสำคัญจะคุยด้วย ขอเป็นเวลาบ่ายได้ไหม และอยากเจอกันที่ข้างนอก ที่ร้าน
กาแฟที่ไหนสักแห่ง”

น้ำเสียงของเขาดูมีกังวล ฉันขยับตัวลุกขึ้นนั่ง

เราต่างเงียบไป

“ฮัลโหล ฮัลโหล”

เขาเห็นฉันเงยไปนาน

“คะ”

ฉันขานรับ

แต่ฉันเงยไปอีก สมอของฉันกำลังครุ่นคิด แล้วในที่สุดฉันก็พูดขึ้น
“พ่าย เธอตั้งใจจะบอกเลิกกับรัตน์ใช่ไหม”

เขาเป็นฝ่ายหนึ่งเงยไป มีอาการตกใจ

“ทำไมรัตน์รู้ มีใครบอกรัตน์หรือ”

เหมือนมีอะไรมาบีบหัวใจฉัน แต่เสียงของฉันยังว่าจริง

“เปล่านั้นมันเป็นกลางสิ่งหรณนะ ถ้าเป็นอย่างนั้นล่ะก็ ไม่ต้องเจอดีกว่าจะรับทราบเพียงเท่านี้”

เราสองคนเงยไป ฉันได้ยินเสียงลมหายใจตัวเองกับของเขา

“ทำไมล่ะรัตน์ อ้า..ผมตั้งใจจะอธิบาย”

เขาพูดตะกุกตะกัก

“ไม่จำเป็นหรอกนะ หากพ่ายตั้งใจจะเลิก นัดเจอกันก็เจ็บปวดเปล่า ๆ แค่นี้รัตน์ก็รับทราบแล้ว”

“มันง่ายเพียงแค่นี้หรือ ผมตั้งใจจะ...”

ดูเหมือนเขายังไม่หายตกใจ ที่จริงฉันควรเป็นฝ่ายตกใจมากกว่า แต่มันกลับเป็นตรงกันข้าม

“โธคดี พ่าย ลาก่อน”

ฉันตัดสัญญาณออก

ล้มตัวลงนอน

๒

แปดปีแล้วนะที่เราเป็นแฟนกัน ตอนนั้นฉันอายุ ๒๔ ตอนนี้อายุ ๓๒ แล้ว เราตั้งใจจะแต่งงานกัน
ในปีหน้า แต่เขากำลังจะบอกเลิกฉัน ง่ายตายเพียงเพียงเท่านั้นเอง นัดเจอกันในร้านกาแฟที่ไหน
สักแห่งในบ่ายวันหนึ่ง นั่งคุยกันสักสองสามชั่วโมง แล้วบอกเลิกความสัมพันธ์

แต่ฉันทำให้มันง่ายยิ่งขึ้นไปอีก

เพียงไม่กี่นาทีเท่านั้น

ฉันไม่ต้องการรู้เหตุผลด้วย ฉันพอเดาออก ฉันรู้ก่อนที่เขาจะพูดเสียอีก มันเป็นความรู้สึกที่สะสมมา ในช่วงหลายปีนี้ ฉันคิดว่าสองปีหลัง เขาเปลี่ยนไป มันแสดงออกนิดหน่อยในกิริยาที่มีต่อฉัน เขาไม่อบอุ่นเหมือนสมัยแรกที่คบกันราวกับมีความในใจ จะหงุดหงิดอะไรบางอย่างเวลาที่อยู่กับฉัน เขาคงมีใครคนอื่นและค่อย ๆ คิดหาทางเลิกกับฉัน

ที่จริงมันไม่ใช่ครั้งแรก พายเป็นแฟนคนที่สองของฉัน แฟนคนแรกคบกับฉันสี่ปี ตั้งแต่สมัยที่ฉันอายุ ๑๘ ถึง ๒๒ และเขาก็เป็นฝ่ายเลิกฉันก่อน เขาโทรมาชวนฉันไปนั่งคุยกันในสวนสาธารณะ ตอนนั้นฉันยังเด็กกว่านี้ ยังดักทางเขาไม่ออกฉันพาชื่อไปนั่งคุยด้วยตั้งหลายชั่วโมง เขามีคำพูดมากมายสรุปคือเขาต้องการเลิกกับฉัน มันเป็นเรื่องธรรมดาที่เจ็บปวด และฉันไม่ยอมให้มีอีกครั้ง

เท่ากับแปดปีนี้ ฉันไม่ได้ไปไหนเลย อยู่ที่เก่า

ตอนนั้นฉันเริ่มไม่แน่ใจว่าจะร้องไห้ให้กับใคร ให้พายุหรือแฟนคนแรกของฉัน หรือสมเพชตัวเอง

๓

ลุกขึ้นนั่ง มองดูกระจกเงา

ฉันมองตัวเอง ผู้หญิงผมสั้นคนนี้ เธอมีอะไรบกพร่องหรือเปล่าถึงถูกบอกเลิกง่าย ๆ ถึงสองครั้ง ฉันพยายามคิด แต่คิดไม่ออก

พยายามมองผ่านสายตาคนอื่น ผ่านคำพูดของเพื่อนที่เคยพูดถึงตัวฉัน พวกเขาบอกว่าฉันเป็นผู้หญิงที่สวยคนหนึ่ง รูปร่างก็ดี

ฉันเป็นคนนิสัยดีเพราะเพื่อนหลายคนก็รัก และที่จริงแม้จะมีบางคนไม่ชอบฉัน แต่ที่เกลียดฉันมาก ๆ ก็ไม่เห็นมี ฉันเป็นคนมีความสามารถ ทำงานเก่ง ได้รับคำชมไม่น้อย ฉันอาจคุยไม่เก่งเท่าไร และไม่ชอบเที่ยวมากเท่าไรนัก อารมณ์ไม่รุนแรง เป็นคนปานกลาง กินปานกลาง ดื่มน้ำปานกลาง ฉันไม่ใช่คนขี้หึง ปกติก็ไม่ค่อยไปยุ่งเรื่องส่วนตัวคนอื่น แม้แต่กับแฟน ฉันก็วางใจพวกเขา

พวกเขาสนใจฉันก่อน และบอกเลิกฉันก่อน

๔

ฉันไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่คิดอีกทีฉันรู้ดีเพราะมันเคยเกิดขึ้นมาแล้ว มันเป็นวงจรเก่า ฉันรู้ว่าไม่ว่าจะนานเพียงไหน หากฉันไม่เปลี่ยนตัวตนของฉัน มันก็จะเหมือนเดิม ถึงแม้ฉันจะมีแฟนคนที่สามหลายปีผ่านไป มันจะจบลงเหมือนเข้านี้

น่าประหลาด มันเจ็บแสบมาก วังเวงใจจะขาด

ในแปดปีมีเรื่องราวมากมาย หลายเรื่องที่น่าทึ่ง โรแมนติก แต่มันจบลงแบบง่ายดาย
พริบตาเดียวแปดปีนั้นก็หายไป

การคุยกันตลอดบาย ก็จบลงเพียงสองสามประโยคทางโทรศัพท์ที่มีค่าเท่ากัน สำหรับฉัน เพราะ
เนื้อหาข้างในฉันรู้แล้ว

๕

เดินไปที่บ้านหน้าต่าง หม่อมมองออกไปข้างนอก หากฉันอยากมีคู่ ฉันต้องเปลี่ยนตัวเอง แต่ฉันทำ
ได้แล้วหรือ

แต่งตัว แล้วเดินออกจากบ้าน แต่ไม่รู้จะไปไหน

แบบเฉลยกิจกรรม

กิจกรรมที่ ๑

1. โครงเรื่อง คือ

สองสามีภรรยาพากันไปเยี่ยมคุณแม่ของภรรยาที่อยู่กรุงเทพฯ ภรรยาของเขาได้เจ็บท้องกะทันหัน และเป็นลมหมดสติไปในขณะที่ตนอยู่ที่ ตำบลหินกอง จากนั้นก็ได้พาภรรยาเข้ารับการรักษาที่หมอกฤษณา กุมารเวช โดยที่ไม่ล่วงรู้ว่า หมอกฤษณา มีอาการผิดปกติทางจิต จนกระทั่งมีเจ้าหน้าที่บอก แต่ก็สายไปแล้วในเมื่อภรรยาของเขา อยู่ในมือหมอกฤษณา แล้วเวลาผ่านไปก่อนรุ่ง หมอกฤษณา ได้ทำคลอดให้เสร็จ ปากฎว่าปลอดภัยทั้งแม่และลูก

2. ในเรื่องสั้นนี้ มีตัวละครใดบ้าง

สามี ภรรยา(นุช) หมอกฤษณา กุมารเวช เจ้าหน้าที่ ที่มาตามตัวหมอกฤษณากลับไปรักษาอาการทางจิต

3. ฉากของเรื่อง คือ

ห้องแถว ของหมอก กฤษณา กุมารเวช ตำบล หินกอง จังหวัด สระบุรี

4. แก่นของเรื่อง คือ

มีความเชื่อมั่น ใจเย็น ตั้งสติได้ ในเวลาที่มีเรื่อง

5. ผู้แต่งใช้กลวิธีอย่างไร ในการเขียนเรื่องสั้น

บทสนทนา บรรยายสถานการณ์ เหตุการณ์ในบางตอนก็มีการพูดแสดงความรู้สึก

๖. นักเรียนชอบเรื่องสั้นเรื่องนี้หรือไม่ พร้อมทั้งให้เหตุผล

(การให้คะแนนอยู่ในดุลพินิจของครูผู้สอน)

กิจกรรมที่ ๒-๓

(การให้คะแนนอยู่ในดุลพินิจของครูผู้สอน)

เผยแพร่บนเว็บไซต์
www.kroobannok.com

เกณฑ์การให้คะแนนเรื่องสั้น

หลักเกณฑ์การตรวจเรื่องสั้น คะแนนเต็ม ๒๐ คะแนน โดยพิจารณารายการต่าง ๆ ดังนี้

๑. องค์ประกอบ
๒. โครงเรื่อง
๓. ความคิดสร้างสรรค์
๔. การใช้ภาษา
๕. อักษรวิธี
๖. ความสะอาด

รายละเอียดการให้คะแนน

๑. องค์ประกอบ

องค์ประกอบ หมายถึง ความถูกต้องตามลักษณะการเขียนเรื่องสั้น ได้แก่ โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก บทสนทนา แนวคิดหรือแก่นของเรื่อง (คะแนนเต็ม ๒ คะแนน) มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- คะแนน ๐ ไม่มีเนื้อเรื่อง
- คะแนน ๑ มีเนื้อเรื่อง แต่ขาดองค์ประกอบอื่น
- คะแนน ๒ มีองค์ประกอบครบถ้วน คือ ชื่อเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก บทสนทนา แนวคิดหรือแก่นของเรื่อง

๒. โครงเรื่อง

โครงเรื่อง หมายถึง ชุดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่อง มีแนวคิดหรือแก่นของเรื่องน่าสนใจ สมจริง มีเหตุผลต่อเนื่องอย่างชัดเจน (คะแนนเต็ม ๔ คะแนน) มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- คะแนน ๐ โครงเรื่องไม่สัมพันธ์กับชื่อเรื่อง
- คะแนน ๑ โครงเรื่องสัมพันธ์กับชื่อเรื่อง
- คะแนน ๒ โครงเรื่องสัมพันธ์กับชื่อเรื่อง มีเหตุผลสนับสนุน
- คะแนน ๓ โครงเรื่องสัมพันธ์กับชื่อเรื่อง มีแนวคิดน่าสนใจ มีเหตุผลสนับสนุน
- คะแนน ๔ โครงเรื่องสัมพันธ์กับชื่อเรื่อง มีแนวคิดน่าสนใจ มีเหตุผลสนับสนุนอย่างชัดเจน สมจริง

๓. ความคิดสร้างสรรค์

ความคิดสร้างสรรค์ หมายถึง การนำเสนอที่น่าสนใจ สะท้อนภาพในสังคม สอดแทรก คติ ข้อคิด ข้อเสนอแนะ แนวทางปฏิบัติ มีแนวคิดที่แปลกใหม่ มีคุณค่าต่อตนเอง และสังคม (คะแนนเต็ม ๔ คะแนน) มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- คะแนน ๐ ไม่มีความคิดสร้างสรรค์
- คะแนน ๑ มีแนวคิดแปลกใหม่
- คะแนน ๒ มีแนวคิดแปลกใหม่ และมีคุณค่าต่อตนเองและสังคม
- คะแนน ๓ การนำเสนอที่น่าสนใจ มีแนวคิดแปลกใหม่ มีคุณค่าต่อตนเอง และสังคม
- คะแนน ๔ มีการนำเสนอที่น่าสนใจ สะท้อนภาพในสังคมอย่างชัดเจน สอดแทรกคติ ข้อคิด หรือข้อเสนอแนะแนวทางปฏิบัติ มีแนวคิด ที่แปลกใหม่ และมีคุณค่าต่อตนเองและสังคม

๔. การใช้ภาษา

การใช้ภาษา หมายถึง ใช้ภาษาถูกต้องสละสลวย ใช้สำนวนโวหาร เหมาะสม สื่อ ความหมายชัดเจน และลำดับความต่อเนื่องน่าอ่าน ชวนให้ติดตาม สร้างความ ประทับแก่ผู้อ่าน (คะแนนเต็ม ๔ คะแนน)

- คะแนน ๐ ใช้ภาษาไม่ถูกต้อง
- คะแนน ๑ ใช้ภาษาถูกต้อง
- คะแนน ๒ ใช้ภาษาถูกต้องสละสลวย สื่อความหมายชัดเจน
- คะแนน ๓ ใช้ภาษาถูกต้องสละสลวย สื่อความหมายชัดเจน ลำดับความ ต่อเนื่องน่าอ่าน
- คะแนน ๔ ใช้ภาษาถูกต้องสละสลวย สื่อความหมายชัดเจน ลำดับความ ต่อเนื่องน่าอ่าน ชวนให้ติดตาม สร้างความประทับใจแก่ผู้อ่าน

๕. อักษรวิธี

อักษรวิธี หมายถึง สะกดคำ ใช้อักษรย่อ ใช้สัญลักษณ์ เครื่องหมายวรรคตอน เป็นไป ตามหลักเกณฑ์การใช้ภาษาไทย (คะแนนเต็ม ๔ คะแนน) มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- คะแนน ๐ สะกดคำ ใช้อักษรย่อ ใช้สัญลักษณ์ เครื่องหมายวรรคตอน ผิด เกิน ๑๓ แห่ง
- คะแนน ๑ สะกดคำ ใช้อักษรย่อ ใช้สัญลักษณ์ เครื่องหมายวรรคตอน ผิด ๑๐-๑๒ แห่ง

คะแนน ๒ สะกดคำ ใช้อักษรย่อ ใช้สัญลักษณ์ เครื่องหมายวรรคตอน ผิด
๗-๙ แห่ง

คะแนน ๓ สะกดคำ ใช้อักษรย่อ ใช้สัญลักษณ์ เครื่องหมายวรรคตอน ผิด
๔-๖ แห่ง

คะแนน ๔ สะกดคำ ใช้อักษรย่อ ใช้สัญลักษณ์ เครื่องหมายวรรคตอน ผิด
๑-๓ แห่ง

หมายเหตุ การนับคำผิด ถ้าผิดซ้ำคำเดียวกันให้นับเป็น ๑ แห่ง

เผยแพร่บนเว็บไซต์
www.kroobannok.com

แบบทดสอบหลังเรียน

จงอ่านเรื่องสั้นต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ ๑ -๕

นักเรียนกล

ปิ่นดา โปสยะ
เรื่องชุด กับแก้มเอาไหน

ฉันอดภูมิใจไม่ได้เมื่อคุณครูมารศรีให้คะแนนเรียงความของฉันเป็นสัดส่วนเต็ม แม้ฉันจะพอรู้อยู่บ้างว่ามันเป็นวิชาหนึ่งที่ฉันถนัด

“ใช้สำนวนได้ดี และมีเค้าโครง”

ครูชม แล้วนำเรียงความของฉันมาอ่านหน้าห้อง ฉันหน้าแดงเพราะความเก๋เกินนิดหน่อย ฉันไม่เคยชินนักหรือกับการถูกยกยอต่อหน้าชุมชน เพื่อน ๆ ตั้งใจฟังที่ครูอ่าน เขาอยากฟังเรื่องของฉันมากกว่าที่จะฟังสำนวนที่ครูชมว่าเด่นนั่น

“... แม่นมันจะยังขาดอะไรอยู่หลายอย่างในบ้านนี้ แต่ฉันก็มีความสุข อย่างน้อยก็กับพ่อและแม่ของฉัน”

ครูอ่านถึงประโยคสุดท้าย แล้วส่งสมุดคืนให้พร้อมกับสายตาชมเชย

มันเป็นเพียงเรียงความในหัวข้อเรื่อง “ครอบครัวของฉัน”

ฉันนึกถึงแม่ขึ้นมา แม่คงจะอดภูมิใจไม่ได้ นึกออกเลยว่า แม่จะต้องหอมแก้มสองข้างพร้อมกับลูบหัวลูบหางหากได้รู้ข่าว แม่มักจะทำอย่างนี้เสมอเมื่อฉันมีอะไรไปรอด ไม่ว่าจะเรื่องเล็กหรือใหญ่

แต่ครั้งนี้ฉันไม่อยากทำอย่างนั้น ฉันเกรงว่าแม่จะกระเทือนใจมากกว่าดีใจ เพราะเรื่องที่ฉันเขียนนั้นเป็นการสมมุติทั้งสิ้น

พ่อแยกทางกับแม่ตั้งแต่ฉันยังเล็ก ๆ ฉันจำหน้าพ่อได้จากรูปถ่ายข้างฝาผนัง แม่ชวนมันเอาไว้ตรงนั้น แม้ว่าเจ้าของภาพจะไม่อยู่แล้วก็ตาม แม่เอาลูกคนเดียวของแม่ไว้เสียเอง โดยไม่ต้องฟังอำนาจศาล พ่อก็ดูจะพอใจอย่างนั้น จากปากคำของแม่หรือกนะ ตอนนั้นฉันยังไม่ประสาเท่าไรเลย

แม่พูดถึงพ่อในบางครั้ง แต่ก็ไม่ได้เอ่ยถึงอีกเลยในช่วงหลัง ๆ นี้

“.. พ่อกับแม่จะตื่นก่อนฉันเสมอ แม่จะเป็นคนปลุกฉันในขณะที่พ่อลงไปอยู่ในสวนแล้วบ้านเรามีสวนเล็ก ๆ ที่มีดอกไม้บานอยู่เสมอ พ่อของฉันชอบทำสวน...”

ฉันก็เก่งเหมือนกันในแง่ที่คิดฝันเอาเองได้ แม้ว่าจริง ๆ แล้วฉันจะไม่เคยเจอเลยก็ตามที่ฉันว่าครูลืมหืมไปอีกอย่างหนึ่งนอกจากสำนวนดี นั่นคือจินตนาการสูง แต่หากครูได้รู้ว่ามันเป็นเรื่องกุ้ขึ้นทั้งเพ ครูก็คงไม่ลืมหืมหรอก มันเป็นเรื่องของครูอย่างหนึ่งด้วยมิใช่หรือ ที่จะต้องคอยให้กำลังใจกับเด็ก

“... พ่อเคยอุ้มฉันและโยนขึ้นสูง ๆ แม่ทำอย่างนั้นไม่ไหว นอกจากเพราะแม่เป็นคนตัวเล็กแล้ว แม่ยังกลัวว่าจะทำฉันพลาดตกลงที่พื้นเสียเท่านั้น...”

แม่อยู่กับฉันแล้วก็ป่าแก่ ๆ คนหนึ่งที่คอยดูแลฉันไปพร้อม ๆ กับที่คอยดูแลบ้าน แต่ป่าก็ไม่เคยโยนฉันขึ้นสูงอย่างที่ฉันเขียนนั้นสักที บางทีป่าอาจจะแก่เกินไปที่จะเล่นอย่างนั้นก็ได้หรือไม่ ผู้หญิงเขาจะไม่เล่นโยนเด็ก ๆ กัน

ฉันชอบอุ้มทุกครั้ง que แม่อยู่บ้าน จนนึกไม่ออกว่าถ้ามีพ่ออยู่ด้วยจะกลายเป็นสุขเกินไปหรือเปล่า หากมีคนบอกว่าเด็กที่พ่อแม่แยกกันเป็นเด็กมีปัญหา ฉันเห็นจะต้องเถียง อย่างน้อยฉันก็ไม่มี ความทุกข์อะไรมากมาย นอกจากทุกข์เล็ก ๆ น้อย ๆ ตามประสาเด็กอย่างชนเสาจนหัวแตก หรือโดนลวดหนามเกี่ยว อะไรทำนองนี้

แต่ฉันก็จับตัวเองได้ว่า ฉันไปยื่นดูรูปพ่อบ่อย ๆ

ฉันอาจจะเพียงอยากเห็นหน้าเท่านั้นกระมัง คงไม่ได้หมายความว่า “คิดถึง” หรือ

“แม่จะมีน้องให้สักคนดีไหม”

แม่เคยบอกยิ้ม ๆ

“ตามใจแม่”

ตอบไปแล้วก็ดูเหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้

“แต่แม่อย่าท้องโตไม่ได้หรอก”

แม่หัวเราะ เมื่อนึกถึงที่ฉันเคยบอกว่าคุณคนท้อง เหมือนคนกินคน

“แต่ถ้าจะมีน้องก็ต้องท้องโตสิ”

ฉันฟังแล้วก็ไม่เข้าใจนักหรอกนะว่าทำไมต้องเป็นอย่างนั้น

“เอาเถอะ แล้วเราจะรักน้อง”

บางครั้งเราก็ไปเที่ยวด้วยกัน ไม่บ่อยครั้งนักแต่ก็สนุกทุกครั้ง แม่จะจับฉันอย่างกลัวว่าจะพลัดหายไปไหน ในขณะที่ฉันอยากจะทำอะไรก็ไปทำอะไรข้างหน้า

“แม่ ปีนสวย”

ฉันเกาะกระจุกยื่นดู คนขายเกรงเข้ามาใกล้

แม่ไม่ได้ซื้อให้ บอกว่าไม่มีเงิน ฉันรู้ว่าปดฉันเพราะไม่อยากให้เล่นปืนมากกว่า แต่บางครั้งแม่อีกไม่มีเงินจริง ๆ

“เรียนให้เก่ง ๆ นะ แล้วแม่จะซื้อให้เป็นรางวัล จะได้ฉลาด ๆ ใจ แล้วโตขึ้นก็สบาย เรียนน้อยเหมือนแม่ลำบาก รู้มั๊ย”

แม่พูดถึงบ่อย ๆ เรื่องแม่เรียนน้อย ต้องทำงานหนักและบางครั้งแม่ก็พูดสำเนียงเจ็บปวดว่าใจแล้วก็โดนหลอกง่าย ๆ

เมื่อถึงเวลานั้นแม่จะอารมณ์ไม่ดีนักและหน้าสวย ๆ ของแม่ก็จะดูขุ่นมัว เหมือนโคลนที่ฉันชอบเล่น

ถ้าถึงตอนนั้นเมื่อไร ฉันรู้ว่าฉันอยู่ห่าง ๆ แม่ดีกว่า

ฉันไม่รู้หรือกว่าแม่นั้นเป็นคนสวยเหมือนกัน หากไม่ได้ยินคนข้างบ้านพัดเข้าหู

“สวย ๆ อย่างนี้อีกหน่อยก็มีผิวใหม่”

“แล้วก็คงมีพ่อเลี้ยงให้ลูก”

“คงไม่เป็นไรมั้ง เค้าคงเลือกจนได้ดีนะแหละ ก็รักลูกออก”

“แม่ที่ไหนก็ต้องรักลูกละ...”

นั่นเป็นคำพูดที่ฉันพอใจ.. แม่ที่ไหนก็ต้องรักลูก.. และฉันก็รู้ดี

แต่ฉันไม่เข้าใจมากนักสำหรับพ่อเลี้ยง .. ผิวใหม่

ช่างมันเถอะ...

ฝนปรอยลงมาแล้ว หน้าฝนที่โรยทุกที่ ฟ้าร้องคำรามและแปลบปลาบที่ไร มันทั้งน่ากลัวและน่าสนใจ แม่จะห่วงทุกครั้งสั่งไม่ให้ออกจากบ้าน กลัวสารพัดทั้งไข้และสภาพที่เปียกปอน แต่เมื่ออยู่ที่โรงเรียนก็ไม่มีแม่จะคอยห้ามแล้ว ซ้ำยังมีเพื่อน ๆ ที่ใจตรงกันอีกด้วย

และฉันก็ไม่สบายขึ้นมาจริง ๆ แม่เฝ้าดูอาการข้างเตียงอย่างหม่นหมอง หน้าแม่เป็นอย่างนั้นจริง ๆ และฉันก็รู้สึกเสียใจนิด ๆ ที่ทำให้แม่ไม่สวย

ตอนนี้แม่ไม่ได้ดูว่าอีกแล้ว มีแต่ความอนาทรที่ฉันรู้สึกได้

ฉันต้องหยุดเรียน ๒ วัน และเมื่ออาการดีขึ้น ฉันก็กลับไปเรียนต่อได้ แม่หาเสื้อกันฝนให้ฉันติดตัวไปโรงเรียนด้วย พร้อมทั้งหุยกยา

แต่ฉันก็กลับบ้านด้วยเนื้อตัวที่ฉ่ำโชกเพราะฝนอีก โชคดีที่แม่ยังไม่กลับ ไม่อย่างนั้นเห็นจะต้องโดนเด้ดยกใหญ่

แต่แม่อีกยังไม่กลับ.. เมื่อฉันหลับไปก็บจอทีวี

ป้าปลุกให้ฉันขึ้นไปนอน ฉันถามแม่และก็ได้คำตอบที่ไม่น่าพอใจว่ายังไม่กลับเลย ฉันหลับต่ออย่างรวดเร็ว มารู้สึกตัวอีกครั้งก็เมื่อมีมือมาลูบที่หัว สัมผัสอย่างนี้ไม่ต้องลืมตาที่รู้ว่าแม่

หลังจากคืนนั้น แม่กลับบ้านไม่ตรงเวลาเท่าไรนัก บางวันฉันก็จะหลับไปเสียก่อน

แล้วแม่ก็พาผู้ชายมาที่บ้านวันหนึ่งเป็นป้ายวันเสาร์ที่ฉันกำลังเพลิดเพลินกับการดูโทรทัศน์

“ไหว้อาโก้หรือยัง”

ฉันทำตามอย่างว่าง่าย ด้วยแม่ไม่ชอบคนดี

อาโก้ที่แม่ให้ไว้ฉัน เป็นคนร่างสูงใหญ่ หรือจะด้วยสายตาเด็ก ๆ อย่างฉันกระมังที่ทำให้มองผู้ใหญ่ออกไปหมด ผิวสีขาวย แต่ไม่ขาวแบบพ่อ แต่พ่อก็ไม่หล่อเหมือนเขาคนนี้ ฉันว่าเขาเหมือนกับพระเอกหนังจีนที่ฉันชื่นชอบคนหนึ่ง

เขารับไหว้ฉันพร้อมกับยิ้ม หวอดบนริมฝีปากเป็นสิ่งเดียวที่ฉันไม่ชอบหน้าของเขา ทำให้ดูเป็นผู้ร้ายมากกว่าพระเอกเสียแล้ว

เขาดึงฉันไปตบหัวเบา ๆ

“ดูอะไรอยู่ อาดูด้วยคนได้ไหม”

ฉันพยักหน้า แล้วหันไปสนใจกับโทรทัศน์ต่อ

“คุณอยู่กับหลานก่อนนะ น้อยขึ้นไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวแป็บนึง”

ในโทรทัศน์ พระเอกกำลังขับรถไล่ตามผู้ร้ายที่ดูเง่าไม่สมกับเป็นผู้ร้ายใจฉกาจเลย เขาถามอะไร ๒-๓ คำ ฉันตอบแล้วก็หันไปสนใจกับการตามล้างตามล่าต่อ

พระเอกจับผู้ร้ายได้แล้ว ตอนที่แม่ออกไปธุระข้างนอกกับอาโก้

“เย็น ๆ แม่จะกลับมากินข้าวด้วย”

แม่ลูบหัวอย่างเคยก่อนออกไป

ฉันเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าอาโก้พูดอะไรกับฉันเมื่อวาน ก็ตอนที่เรา.. ฉันหมายถึงฉัน แม่ แล้วก็เขาไปเดินซื้อของกันที่ตลาดนัด แม่อยากได้ต้นไม้สวย ๆ มาปลูก เขาเป็นผู้ที่มีความรู้เรื่องต้นไม้คนหนึ่ง

แม่ได้ต้นไม้ใบเล็กขนาดไม่โตนักมาปลูกในบ้าน แล้วก็ได้คุณนายตีนสลายมาห้อยย้อยตามต้นไม้ใหญ่ แม่ชอบดอกของมันที่มีสีส้มเจิดฉาย

“แล้วคุณก็คงจะตื่นหลังมัน”

“น้อยไม่ซีเกียจหรอกน่า”

ส่วนฉันได้ลูกกระต่ายสีขาวขนฟูตัวอ้วนกลม ๒ ตัวมาเลี้ยง อาโก้เป็นคนซื้อให้ตัวเอง ที่เขาถามฉันเมื่อวานว่าอยากได้สัตว์เลี้ยงหรือเปล่า และฉันก็เพียงพยักหน้า ไม่นึกเลยว่าเพียงข้ามวันเท่านั้น ฉันก็ได้เป็นเจ้าของกระต่ายจริง ๆ

และช่วยไม่ได้จริง ๆ ที่ฉันจะรู้สึกถูกชะตากับอาโก้มากขึ้นและเขาก็กลายมาเป็นแขกประจำของบ้านเราในไม่ช้า เขามาที่ไรก์มักจะมีของติดมือมาฝากฉันกับแม่เสมอ โดยเฉพาะฉันที่ดูเขาจะเอาใจเป็นพิเศษ บางอารมณ์ของเด็ก ฉันมักจะพูดลอย ๆ ว่าอยากได้นั้นได้นี้ พอหลังจากนั้นไม่นาน ฉันก็จะมีของเหล่านั้นตามประสงค์โดยมิพักต้องสอบให้ได้คะแนนคืออย่างที่แม่ว่าเสียก่อน

ฉันเคยดูรายการในโทรทัศน์ที่เขามีนักเล่นกลมาแสดง เขาสามารถหยิบกระต่ายออกมาจากหมวกสูง เสกนกพิราบสีขาวให้บินออกจากแขนเสื้อได้ รวมทั้งเนรมิตสิ่งของต่าง ๆ ให้ปรากฏ

ขึ้นมาได้อย่างมหัศจรรย์ ฉันว่าอาโก้เหมือนนักเล่นกลที่เคยดูเลย คำที่สามารถเนรมิตสิ่งต่าง ๆ ขึ้นได้ตามปรารถนาอย่างกระทันหันที่ฉันเล็งอยู่นี้หรือว่าของเล่นต่าง ๆ

ฉันไม่รู้หรือว่านักเล่นกลจริง ๆ เขาทำอย่างไร แต่ฉันพอจะรู้ว่า สำหรับอาโก้แล้วเขาใช้เงินซื้อมันมา

เขาคงจะรำววยเอาการ ฉันว่า

ฉันเคยถามแม่เรื่องนี้เหมือนกัน แต่แม่บอกว่าไม่ดีที่จะพูดถึงเหมือนเราเป็นคนงก และฉันก็ต้องเงียบไป ความจริงฉันก็ถามไปอย่างนั้นเอง มีอะไรอีกมากที่ฉันทำนอกเหนือจากการบ้าน ก็ยังกระต่ายคู่หนึ่งที่มันชักจะโตขึ้นทุกวัน มันไม่อ้วนปุกน่ารักแบบเดิม แต่ก็ดูปราดเปรียวขึ้น กรงของมันอยู่ในมุมสงบของบ้านที่ห่างจากเสียงสุนัขข้างบ้าน หรือเสียงอีกทีก็ต่าง ๆ ที่อาจทำให้มันตกใจตายได้ เขาว่ากระต่ายเป็นสัตว์วิเศษ

ฉันสนใจกับกระต่ายและของเล่นอื่นเพลินจนลืมสนใจไปว่าแม่กลับบ้านค่ำมีดกกว่าเดิม บางครั้งก็ดึกดื่น และฉันก็มีโอกาสพบหน้าแม่น้อยลง ส่วนมากจะเป็นตอนเข้าก่อนไปโรงเรียน แต่ในตอนเย็นแม่มักจะโทรศัพท์มาบอกว่าให้กินข้าวไปก่อนไม่ต้องรอ

ความสนใจในกระต่ายของฉันเริ่มลดน้อยลง เมื่อพบว่ามันไม่เติบโตขึ้นอีกแล้ว และมันก็ได้แต่กระโดดไปมาในกรงสี่เหลี่ยมเท่านั้น นาน ๆ เข้ามันก็เอาแต่นอนนิ่งเฉย

ฉันเริ่มคิดถึงแม่ เป็นความรู้สึกที่ฉันไม่เคยมีมาก่อน แต่ก่อนนั้นฉันคิดเสมอว่ามีแม่อยู่ข้าง ๆ แม้ว่าจะอยู่คนละที่ก็ตาม แต่ไม่ใช่เดี๋ยวนี้ที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าแม่อยู่ที่ไหน อย่างดีฉันก็รู้ว่าแม่ไปกับอานักเล่นกลคนนั้น

แม่บอกกับฉันในเช้าวันหนึ่งที่แสงแดดยังไม่สดใสเลย แม้ว่าจะเป็นเวลาสายแล้วก็ตามที

“แม่จะแต่งงานกับอาโก้”

แม่พูดยิ้ม ๆ เหมือนจะหยิ่งใจฉัน

“จดทะเบียนหย่า ๆ ไม่แต่งเป็นงานเป็นการหรอก แล้วแม่ก็จะไปฮันนีมูน”

แม่เล่าให้ฟัง มากกว่าจะขอความเห็นจากฉัน

ซึ่งฉันก็ไม่ได้พูดอะไร ไม่มองแฉ ด้วยรู้ว่าแม่ไม่ชอบคนดี

แล้วแม่ก็เก็บกระเป๋าเตรียมตัวไปฮันนีมูน

“ไปอาทิตย์เดียว อยู่กับบ้านะลูกแล้วแม่ก็จะกลับ”

เหมือนกับจะปลอบใจ แม่ดึงไปกอดแล้วบอกว่า “อยากได้อะไรละ แม่จะซื้อฝากหือ”

แม่พูดอะไรอีกมาก รวมทั้งที่ว่าเมื่อกลับมาแล้ว อาโก้จะมาอยู่กับเราที่นี่ด้วย แม่พูดถึงครอบครัวและก็อนาคตของฉัน

ฉันลุกขึ้นไปดูที่ฝาผนัง รูปพ่อหายไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ แม่อาจจะเก็บไว้ในกล่องเก็บของก็ได้

แม่ไปแล้ว ฉันต้องอยู่บ้านคนเดียวอีกครั้ง

คืนนี้ฝนตก แต่ฉันไม่นึกอยากลงไปเล่นน้ำฝนเหมือนอย่างเคย ทั้งที่ไม่มีแม่จะคอยห้ามปราม ฉันรู้สึกว่างในหัวใจพิกล

ฉันไปยืนดูกระต่ายแก่เปื้อ และฉันก็ตัดสินใจเปิดกรงขัง มันหยุดอยู่กับที่ มองดูฉันอย่างขังใจก่อนจะค่อย ๆ คืบคลานออกมาสู่โลกภายนอก แล้วฟ้าก็เกิดเบรี่ยงลงมาในจังหวะนั้น มันซุกหัวกลับเข้ากรงอย่างรวดเร็วและไม่ยอมออกมาอีกเลย

ฉันนึกไปถึงแม่ แล้วก็อาไ้....

เขาเป็นนักเล่นกลในสายตาของฉันจริง ๆ นั่นแล้ว และบัดนี้ก็ส่งแม่เข้ากล่องแล้วก็เสกให้หายไปได้ที่น่าอัศจรรย์ใจ

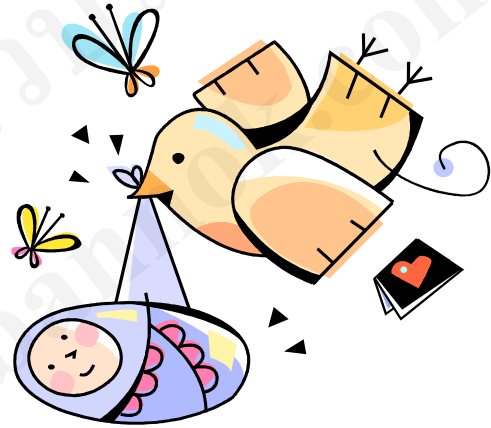
ถ้าเป็นการแสดง คนดูคงปรบมือกันเกรียวกราว แต่สำหรับฉัน ได้แต่ร้องให้อยู่คนเดียวเงียบ ๆ ในหัวใจโดยไม่รู้ว่เมื่อไร เขาจะเสกแม่กลับมาคืนให้ฉันเหมือนแต่ก่อนอีกครั้ง

๑. ข้อใดน่าจะเป็นประเภทของแก่นของเรื่องสั้นเรื่องนี้มากที่สุด
 ๑. แสดงทรรคนะ
 ๒. แสดงอารมณ์
 ๓. แสดงพฤติกรรม
 ๔. แสดงภาพและเหตุการณ์
๒. ข้อความใดที่ทำให้ผู้อ่านสามารถรับรู้สาระสำคัญหรือแก่นของเรื่องสั้นเรื่องนี้ได้
 ๑. ฉันชอบอุ่นทุกครั้งที่มีแม่อยู่บ้าน จนนึกไม่ออกว่าถ้ามีพ่ออยู่ด้วยจะกลายเป็นสุขเกินไปหรือเปล่า หากมีคนบอกว่าเด็กที่พ่อแม่แยกกันเป็นเด็กมีปัญหา ฉันเห็นจะต้องเถียง อย่างน้อยฉันก็ไม่มีปัญหาอะไรเลย นอกจากทุกข์เล็กน้อย ๆ ตามประสาเด็กอย่างชนเสาจนหัวแตก หรือโดนลวดหนามเกี่ยว อะไรทำนองนี้
 ๒. ครูชม แล้วนำเรียงความของฉันมาอ่านหน้าห้อง ฉันหน้าแดงเพราะความเก้อเขินนิดหน่อย ฉันไม่เคยชินนักหรือกับการถูกยกยอต่อหน้าชุมชน เพื่อน ๆ ตั้งใจฟังที่ครูอ่าน เขาอยากฟังเรื่องของฉันมากกว่าที่จะฟังสำนวนที่ครูชมว่าเด่นนั่น
 ๓. เขาเป็นนักเล่นกลในสายตาของฉันจริง ๆ นั่นแล้ว และบัดนี้ก็ส่งแม่เข้ากล่องแล้วก็เสกให้หายไปได้อย่างน่าอัศจรรย์ใจถ้าเป็นการแสดง คนดูคงปรบมือกันเกรียวกราว แต่สำหรับฉัน ได้แต่ร้องให้อยู่คนเดียวเงียบ ๆ ในหัวใจโดยไม่รู้ว่ามีอะไร เขาจะเสกแม่กลับมาคืนให้ฉันเหมือนแต่ก่อนอีกครั้ง
 ๔. ฉันสนใจกับกระต่ายและของเล่นอื่นเพลินจนลืมสนใจไปว่าแม่กลับบ้านค่ำมิดกว่าเดิม บางครั้งก็ตีตื้น และฉันก็มีโอกาสพบหน้าแม่น้อยลง ส่วนมากจะเป็นตอนเข้าก่อนไปโรงเรียน แต่ในตอนเย็นแม่มักจะโทรศัพท์มาบอกว่าให้กินข้าวไปก่อนไม่ต้องรอ
๓. เรื่องสั้นเรื่องนี้ผู้เขียนใช้กลวิธีใดในการเล่าเรื่อง
 ๑. ผู้เขียนเป็นผู้เล่า
 ๒. ให้ตัวละครเป็นผู้เล่า
 ๓. เล่าโดยใช้กลวิธีผสม
 ๔. เล่าโดยกระแสวิเคราะห์

๔. ผู้เขียนใช้กลวิธีใดในการตั้งชื่อเรื่อง
๑. ใช้ชื่อตัวละคร
 ๒. การอุปมาอุปมัย
 ๓. การสมมติ
 ๔. อ้างอิงสถานที่ที่เกิดเรื่องราว
๕. ฉันเริ่มคิดถึงแม่ เป็นความรู้สึกที่ฉันไม่เคยมีมาก่อน แต่ก่อนนั้นฉันคิดเสมอว่ามีแม่อยู่ข้าง ๆ แม้ว่าอยู่คนละที่ก็ตาม แต่ไม่ใช่เดี๋ยวนี้ที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าแม่อยู่ที่ไหน อย่างดีฉันก็รู้ว่าแม่ไปกับอานักเล่นกลคนนั้น ข้อความที่ขีดเส้นใต้ ผู้เขียนต้องการสะท้อนในเรื่องใด
๑. อารมณ์ความรู้สึก
 ๒. ข้อเท็จจริง
 ๓. สัจธรรม
 ๔. ความคิดเห็น
๖. เรื่องสั้นของไทยได้รับอิทธิพลมาจากเรื่องใด
๑. วรรณกรรมของชนชาติตะวันตก
 ๒. วรรณกรรมของชนชาติตะวันออก
 ๓. กวีที่ทรงอิทธิพลและมีความสำคัญในสมัยก่อน
 ๔. ลัทธิทางการเมืองและความเชื่อทางศาสนา
๗. เรื่องสั้นจัดเป็นงานเขียนประเภทใด
๑. สารคดี
 ๒. บันเทิงคดี
 ๓. สารระบันเทิงคดี
 ๔. ผลงานทางวิชาการ
๘. ข้อใดไม่ใช่ลักษณะของเรื่องสั้น
๑. มีฉากในเรื่องน้อย
 ๒. มีแก่นเรื่องมากกว่าหนึ่งประเด็น
 ๓. มีความยาวประมาณ ๓-๔ หน้ากระดาษ
 ๔. มีการดำเนินเรื่องที่รวดเร็ว กระชับ รัดกุม

๙. ข้อใดไม่ใช่องค์ประกอบของเรื่องสั้น
๑. ตัวละคร
 ๒. แก่นเรื่อง
 ๓. คติแง่คิด
 ๔. ขนาดและความยาว
๑๐. ในการเขียนเรื่องสั้น ผู้เขียนควรคำนึงถึงเรื่องใดมากที่สุด
๑. การตั้งชื่อเรื่อง
 ๒. การเลือกตัวละคร
 ๓. ความยาวของเรื่อง
 ๔. ความรอบรู้ในเรื่องที่จะเขียน

เฉลยแบบทดสอบหลังเรียน

๑. ๒
๒. ๓
๓. ๒
๔. ๒
๕. ๑
๖. ๑
๗. ๒
๘. ๒
๙. ๓
๑๐. ๔

บรรณานุกรม

- คึกฤทธิ์ ปราโมช (ม.ร.ว.) และคณะ. (๒๕๔๕). **เสนาหีนแห่งกาลเวลา**. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ: สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย.
- ชนะ เวชกุล. (๒๕๒๔). **การเขียนเชิงสร้างสรรค์**. กรุงเทพฯ: บารมีการพิมพ์.
- ปิ่นดา โปสยะ. (๒๕๔๕). **เรื่องชุด กับแก้มเอาไหน**. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มติชน.
- ประภาส ชลศรานนท์. (๒๕๕๔). **รวมเรื่องสั้นชุด "สุธี"**. พิมพ์ครั้งที่ ๒๗. ปทุมธานี: บริษัท เวิร์คพอยท์ พับลิชชิ่ง จำกัด.
- ไพโรจน์ บุญประกอบ. (๒๕๓๙). **การเขียนสร้างสรรค์ เรื่องสั้น-นวนิยาย**. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า.
- ฟ้า พูลวรลักษณ์. (๒๕๕๓). **๒๔ เรื่องสั้นของฟ้า**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ ไบไม่ส์เชียว.
- ไมตรี ลิมปิชาติ. (ม.ป.ท.). **คนอยู่วัด**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์บ้านไมตรี.
- วรรณัฐ ตั้งขบวนบุตร และคณะ. (๒๕๕๔). **เหตุการณ์แม่บ้านกรีดร้อง**. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด.